

Život Cirkvi

Ročník 17

38/2010

Veľká Británia privítala po prvýkrát pápeža Benedikta XVI.

Apoštolská návšteva pápeža Benedikta XVI. vo Veľkej Británii

Veľká Británia (16. septembra, RV) – Benedikt XVI. vo štvrtok začal apoštolskú návštevu Veľkej Británie. Z rímskeho letiska Ciampino odletel krátko po 8.00 hodine do Edinburghu. Po oficiálnom privítaní na letisku, nasledovala uvítacia ceremónia v kráľovskom paláci Holyroodhouse u kráľovnej Spojeného kráľovstva Alžbety II. a vojvodu Edinburghu. Medzi prítomnými bol aj anglikánsky prímás Rowan Williams a britský vicepremiér Nick Clegg. Najprv sa prihovarila kráľovná Alžbeta II. Ako povedala, „náboženstvo bolo vždy rozhodujúcou súčasťou národnej identity a historického vedomia. Je potrebné posilniť väčšie vzájomné pochopenie plné rešpektu. Zo skúseností vieme, že prostredníctvom angažovaného dialógu môžu byť prekonané aj staré nedorozumenia a nastolená väčšia vzájomná dôvera.“ Potom dodala:

„Viem, že zmierenie bolo hlavnou témou života kardinála Johna Henryho Newmana, ktorého blahorečeniu budete predsedáť v nedeľu. Bol to muž, ktorý bojoval s neistotou a pochybnosťou a ktorého prínos pre kresťanstvo stále ovplyvňuje mnohých.“

Príhovor Benedikta XVI. po príchode do Veľkej Británie

„Veličenstvo, ďakujem za Vaše láskavé pozvanie k oficiálnej návšteve Veľkej Británie a za Vaše srdečné uvítacie slová prednesené v mene britského ľudu. Dovoľte mi, aby som spolu s poďakovaním Vášmu Veličenstvu pozdravil i celý ľud Spojeného kráľovstva a každému na znamenie priateľstva podal ruku.“

Je mi veľkým potešením, že môžem začať svoju cestu pozdravom členov kráľovskej rodiny a ďakujem osobitne vojvodovi z Edinburghu za jeho láskavé privítanie na letisku v Edinburghu. Svoju vďačnosť vyslovujem terajšej a predošlej vláde Vášho Veličenstva a tým, ktorí spolupracovali spolu s nimi na uskutočnení tejto návštevy, zvlášť Lordovi Pattenovi a predošlému ministrovi zahraničia Murphymu. Chcel by som tiež povedať, že si hlboko vážim prácu „All Parliamentary Group on the Holy See“, ktorý nesmierne prispel k posilneniu priateľských vzťahov, ktoré existujú medzi Svätou stolicou a Spojeným kráľovstvom.

Pri zahájení návštevy Spojeného kráľovstva v historickej metropole Škótska pozdravujem osobitne premiéra Salmonda a predstaviteľov škótskeho par-

lamentu. Nech rovnako ako zákonodarné zhromaždenie Walesu a severného Írska môže i škótsky parlament stále viac byť výrazom ušľachtilých tradícií a charakteristickej škótskej kultúry a slúžiť ich záujmom v duchu solidarity a starostlivosti vo vzťahu k všeobecnému dobru.

Meno Holyroodhouse, oficiálna rezidencia Vášho

Veličenstva v Škótsku, evokuje „Svätý kríž“ a obracia pohľad ku hlbokým kresťanským koreňom, ktoré sú doteraz prítomné vo všetkých vrstvách britského života. Monarchovia Anglicka a Škótska tu boli už od raného obdobia kresťanstva a zahŕňajú mimoriadnych svätcov ako bol Eduard Vyznávač a Margita Škótska. Ako

je známe, mnohí z nich plnili vedome svoje poslanie vládcov vo svetle evanjelia a utvrdzovali tak národ v dobre na tej najhlbšej rovine. Odtiaľto vyplynulo, že kresťanské poslanie sa stalo integrálnou súčasťou jazyka, myslenia a kultúry národov týchto ostrovov už pred viac než tisíc rokmi. Rešpekt vašich predkov k pravde a spravodlivosti, láskavosti a dobročinnosti k vám prichádza z viery, ktorá zostáva mocnou silou dobra vo vašom kráľovstve k nemalému prospechu ako kresťanov, tak i nekresťanov.

V dejinách Veľkej Británie nachádzame mnohé príklady tejto sily dobra. I v dobách relatívne málo vzdialených, ako napr. v postavách Williama Wilberforceho a Davida Livingstona, sa Veľká Británia priamo zasadila o zrušenie medzinárodného obchodu s otrokmi. Ženy, ako Florence Nightingalová, inšpirované vierou, slúžili chudobným a chorým a vytvorili nové štandardy zdravotnej starostlivosti, ktoré boli neskôr prevzaté všade. John Henry Newman, ktorého beatifikáciu budem onedlho sláviť, bol jedným z mnohých britských kresťanov svojej doby, ktorého dobrota, výrečnosť a činnosť si získali kredit u jeho spoluobčanov. Títo a mnohí iní boli pohnutí hlbokou vierou, ktorá sa zrodila a vyrástla na týchto ostrovoch.

Rovnako i v našej dobe môžeme pripomenúť, ako sa Veľká Británia a jej predstavitelia postavili proti nacistickej tyranii, ktorá sa snažila vymazať Boha zo spoločnosti a mnohým upierala naše spoločné ľudstvo, osobitne židom, ktorí boli považovaní za nehodných života. Rád by som okrem toho pripomenul postoj tohto režimu voči kresťanským pastierom a veriacim, ktorí hlásali pravdu v láske, postavili sa

proti nacistom a za svoj odpor zaplatili vlastným životom. Ak sa zamyslíme nad hrozbami ateistického extrémistu dvadsiateho storočia, nemôžeme zabudnúť, že odstraňovanie Boha, náboženstva a cností z verejného života vedie v konečnom dôsledku ku znetvorenému pohľadu na človeka a na spoločnosť, a teda k „obmedzenej vízii človeka a jeho údely“ (Caritas in veritate, 29).

Je to už šesťdesiatpäť rokov, odkedy Veľká Británia zohrala podstatnú úlohu pri utváraní medzinárodného povojnového konsenzu, ktorý uľahčil založenie Organizácie spojených národov a zahájila obdobie mieru a prosperity, ktoré Európa doteraz nepoznala. V nedávnom období medzinárodné spoločenstvo sledovalo zblízka udalosti v Severnom Írsku, ktoré viedli k podpísaniu Dohody z Veľkého piatku a k vytvoreniu zákonodarného zboru Severného Írska. Vláda Vášho Veličenstva spolu s írskou vládou, s politikými, náboženskými a občianskymi predstaviteľmi Severného Írska podporili zrod novej mierovej rezolúcie miestneho konfliktu. Povzbudzujem všetkých zúčastnených, aby pokračovali odvážne na spoločnej ceste, smerujúcej k úplnému a trvalému mieru.

Vláda a ľud sú tými, ktorí utvárajú myšlienky, ktoré majú dodnes vplyv ďaleko za Britskými ostrovmi. To im ukladá zvláštnu povinnosť múdro sa pričať o všeobecné blaho. Súčasne preto, že sa ich názorom dostáva tak širokého záujmu, majú britské médiá väčšiu zodpovednosť než iné a širšiu možnosť presadzovať mier medzi národmi, integrálny rozvoj národov a šírenie autentických ľudských práv. Kiežby mohli všetci Angličania naďalej žiť z hodnôt cti, rešpektu a rovnováhy, ktoré im nadobudli vážnosť a obdiv mnohých.

Spojené kráľovstvo dnes chce byť moderná a multikultúrna spoločnosť. Kiežby si pri tejto podnetnej úlohe uchovalo rešpekt k tým tradičným hodnotám a kultúrnym výrazom, ktoré si agresívnejšie formy sekularizmu ani nevážia, ani ich netolerujú. Nech nepripustí zatemnenie kresťanského základu, na ktorom stojí jej slobody, a kiež tento poklad, ktorý vždy dobre slúžil blahu národa, môže neustále utvárať príklad jeho vlády a jeho ľudu vo vzťahu k dvom miliardám obyvateľov Commonwealthu, ako i k veľkej rodine anglofónnych národov celého sveta. Boh žehnaj Vaše Veličenstvo a všetkých ľudí Vášho kráľovstva. Ďakujem“.

-pd-/foto SIR

Po prijatí u kráľovnej Alžbety II. sa Benedikt XVI. stretol s verejnými činiteľmi v parku kráľovského paláca Holyroodhouse.

Následne Svätý Otec z papamobilu pozdravil miestnych veriacich zhromaždených pozdĺž cesty z kráľovského paláca na arcibiskupstvo v Edinburhu, kde obedoval s pápežským doprovodom.

V podvečer sa Benedikt XVI. presunul do Glasgow, kde slávil svätú omšu v Bellahoustonskom parku.

Príhovor Benedikta XVI. počas svätej omše v Glasgowe

„Drahí bratia a sestry v Kristovi,

„Priblížilo sa k vám Božie kráľovstvo“ (Lk 10,9). Týmito slovami z evanjelia, ktoré sme práve počuli, vás všetkým pozdravujem s veľkou láskou v Pánovi. Naozaj Božie kráľovstvo je už medzi nami! V tomto eucharistickom slávení, v ktorom sa škótska cirkev zhromažďuje okolo oltára v jednote s Petrovým nástupcom, chceme opäť potvrdiť svoju vieru v Kristovo slovo a svoju nádej v prísľubenia – nádej, ktorá nikdy nesklame. Srdečne pozdravujem kardinála O'Briena a škótskych biskupov; zvlášť chcem poďakovať arcibiskupovi Continmu za milé slová privítania, ktoré mi adresoval vo vašom mene; a z hĺbky srdca ďakujem britskej a škótskej vláde ako aj glasgowskej mestskej správe za to, že sa pričinili o uskutočnenie tohto podujatia.

Dnešné evanjelium nám pripomína, že Kristus neustále posielal svojich učeníkov do sveta, aby ohlasovali príchod jeho kráľovstva a prinášali svetu pokoj, idúc z domu do domu, od rodiny k rodine, z mesta do mesta. Prišiel som medzi vás, duchovní synovia sv. Ondreja, ako ohlasovateľ tohto pokoja a aby som vás utvrdil v Petrovej viere (porov. Lk 22,32). S nesmiernym pocitom sa obraciam k vám neďaleko miesta, kde môj milovaný predchodca Ján Pavol II. zhruba pred 30 rokmi slávil s vami sv. omšu za účasti najväčšieho počtu zhromaždeného ľudu v škótskej histórii.

Od čias tej historickej návštevy sa stali mnohé veci v Škótsku a v cirkvi tejto krajiny. Teším sa, že povzbudzujúce slová pápeža Jána Pavla II. kráčať ruka v ruke s vašimi kresťanskými bratmi a sestrami vás privedli k väčšej dôvere a priateľstvu s členmi škótskej cirkvi, škótskej episkopálnej cirkvi a iných cirkevných spoločenstiev. Chcem vás povzbudiť, aby ste modlitbou a prácou pokračovali spolu s nimi vo vytváraní jasnejšej budúcnosti pre Škótsko, založenej na našom spoločnom kresťanskom dedičstve. V dnešnom prvom čítaní sme počuli, ako sv. Pavol pozýva Rimanov k poznaniu, že ako členovia Kristovho mystického tela patríme jedni k druhým (porov. Rim 12,5), a aby sme nažívali vo vzájomnej úcte a láske. V tomto duchu pozdravujem predstaviteľov iných kresťanských vyznaní, ktorí nás poctili svojou prítomnosťou. V tomto roku si pripomíname 450. výročie „Reformation Parliament“, ako aj 100. výročie Svetovej misijnej konferencie edimburgskej, ktorá sa všeobecne považuje za zrod moderného ekumenického hnutia. Poďakujme Pánovi za prísľub, ktorý predstavuje dohodu a ekumenickú spoluprácu vo svetle svedectva v súlade so spásanosnou pravdou Božieho slova v dnešnej spoločnosti, ktorá sa rýchlo mení.

Medzi rozličnými darmi na budovanie Cirkvi, ktoré vymenúva sv. Pavol, je dar učenia (porov. Rim 12,7).

Ohlasovanie evanjelia vždy sprevádzala starostlivosť o slovo inšpirované Bohom a o kultúru, v ktorej toto slovo zapúšťa korene a rastie. Tu v Škótsku myslím na 3 stredoveké univerzity založené pápežmi, vrátane univerzity sv. Ondreja, ktorá sa chystá osláviť 600. výročie od založenia. V posledných 30 rokoch s pomocou civilných autorít škótske katolícke školy prijali výzvu zabezpečiť integrálnu výchovu väčšiemu počtu študentov, čo pomohlo mladým nastúpiť cestu nielen ľudského a duchovného rozvoja, ale aj integrovať sa v profesiách verejného života. To je znamením veľkej nádeje pre cirkev a chcem povzbudiť podnikateľov, politikov a škótskych katolíckych vychovávateľov, aby nikdy nestratili z dohľadu svoje povolanie používať vlastné talenty a skúsenosti k službe viery, a to v konfrontácii so súčasnou škótskou kultúrou každého stupňa.

Evanjelizácia kultúry je o to viac dôležitejšia v našich časoch, kedy „diktatúra relativizmu“ ohrozuje a zatemňuje nemeniteľnú pravdu o prirodzenosti človeka, jeho osude a poslednom cieľi. Aj dnes sú ľudia, ktorí chcú zbožnú vieru vyčleniť z verejného života, privatizovať ju a dokonca predstavovať ju ako hrozbu rovnosti a slobode. Naopak, náboženstvo je vskutku garanciou pravej slobody a úcty, ktorá nám pomáha v každom človeku vidieť brata či sestru. Preto sa obraciam hlavne k vám, laickí veriaci, aby ste v zhode s vašim povolaním a krstným poslaním dokázali byť verejným príkladom viery a aby ste do verejného života vnášali múdrosť a víziu sveta podľa viery. Dnešná spoločnosť potrebuje jasné hlasy, ktoré by predkladali naše právo žiť nie v nejakej džungli samo ničiacich či ľubovoľných slobôd, ale žiť v spoločnosti, ktorá pracuje na zdraví a blahobyte svojich občanov, ktorá ich vedie a chráni pred vlastnými slabosťami a krehkosťami. Nebojte sa venovať tejto službe pre dobro svojich bratov a sestier a pre budúcnosť vášho milovaného národa.

Sv. Ninián, ktorého sviatok dnes slávime, nemal strach byť týmto samotárskym hlasom. V stopách učeníkov, ktorých náš Pán poslal do sveta, bol Ninián jedným z prvých katolíckych misionárov, ktorí priniesli svojim rodákom radostnú zvesť Ježiša Krista. Jeho misia v Galloway sa stala centrom prvej evanjelizácie tejto krajiny. V tomto diele ďalej pokračoval sv. Mungo, patrón Glasgowa, a ďalší svätí, z ktorých treba spomenúť sv. Kolumba a sv. Margarétu. Mnohí muži a ženy, inšpirovaní ich príkladom, pracovali počas mnohých storočí, aby priniesli vieru až k vám. Snažte sa byť hodni tejto veľkej tradície! Nech vás neustále inšpirujú povzbudzujúce slová sv. Pavla v prvom čítaní: „V horlivosti nechabujete, buďte vrúcneho ducha, slúžte Pánovi. V nádeji sa radujte, v súžení buďte trpezliví, v modlitbe vytrvalí“ (porov. Rim 12,11-12).

Chcem sa teraz zvlášť prihovoriť škótskym biskupom. Drahí spolubratia, chcem vás povzbudiť vo vašej pastoračnej starostlivosti o škótskych veriacich. Ako viete, jednou z prvých pastoračných úloh je sta-

roslivosť o vašich kňazov (porov. Presbyterorum ordinis, 7) a o ich posvätenie. Ako sú oni alter Christus (druhým Kristom) pre katolícke spoločenstvá, tak ste aj vy pre nich. Žíte v plnosti lásky, ktorá pochádza od Krista, v bratskej službe so svojimi kňazmi a v spolupráci s nimi a najmä s tými, ktorí majú slabé kontakty so svojimi spolubratmi. Modlite sa s nimi za povolania, aby Pán žatvy poslal robotníkov do svojej žatvy (porov. Lk 10,2). Ako eucharistia tvorí Cirkev, tak je kňazstvo stredobodom života Cirkvi. Osobne sa snažte formovať svojich kňazov ako bratstvo, ktoré inšpiruje ďalších k úplnému darovaniu seba samých službe všemohúceho Boha. Starajte sa aj o svojich diakonov, ktorých služba je zvlášť spojená s biskupskou službou. Buďte im otcami a vodcami na ceste svätosti, povzbudzujte ich, aby rástli v poznaní a múdrosti v službe ohlasovania, ku ktorej sú povolani.

Drahí škótski kňazi, ste pozvaní k svätosti a službe Božiemu ľudu, stvárnajúci svoje životy podľa tajomstva Pánovho kríža. Hlásajte evanjelium s čistým srdcom a so správnym svedomím. Seba samých obetujte Bohu a stanete sa pre mladých žiarivými vzormi svätého, jednoduchého a radostného života; a oni určite raz zatúžia pridať sa k vašej vytrvalej službe Božiemu ľudu. Nech príklad obetavosti a odvahy sv. Johna Ogilvia inšpiruje všetkých vás. Podobne povzbudzujem aj vás, mnísi, rehoľníci a rehoľničky Škótska, aby ste boli svetlom postaveným na úpätí vrchu, aby ste žili opravdivý kresťanský život modlitby a obety, ktorý by žiarivým spôsobom svedčil o sile evanjelia.

Na záver sa obraciam k vám, moji drahí škótski katolícki mladí priatelia. Povzbudzujem vás, aby ste žili život hoden nášho Pána (porov. Ef 4,1) i vás samých. Každodenne musíte čeliť mnohých pokušeniam – drogy, mamona, sex, pornografia, alkohol – ktoré podľa mienky tohto sveta prinášajú šťastie, no v skutočnosti sa jedná o deštruktívne veci, ktoré sú príčinou rozdelenia. Iba jediná vec zostáva – osobná láska Ježiša Krista ku každému z vás. Hľadajte ho, poznávajte ho, milujte ho a On vás oslobodí z otroctva mnohokrát povrchnej posadnutosti dnešnej spoločnosti. Odložte bokom to, čo nemá hodnotu a uvedomte si cenu dôstojnosti Božích detí. V dnešnom evanjeliu nás Ježiš vyzýva modliť sa za povolania; modlím sa, aby mnohí z vás spoznali a zamilovali si Ježiša Krista, a prostredníctvom stretnutia s Ním sa úplne obetovali Bohu zvlášť tí z vás, ktorí sú povolani ku kňazstvu alebo zasvätenému životu. Toto je výzva, s ktorou sa dnes Pán obracia na vás: Cirkev teraz patrí vám.

Drahí priatelia, ešte raz vyjadrujem svoju radosť zo slávenia tejto svätej omše s vami. Uistujem vás o svojich modlitbách v starovekej reči vašej krajiny: Sith agus beannachd Dhe dhuib uile; Dia bhi timcheall oirbh; agus gum beannaicheadh Dia Alba. Nech Božie požehnanie a pokoj sú s vami všetkými; nech vás Boh ochraňuje; a nech Boh žehná škótsky národ! -ak-

Stretnutie s predstaviteľmi katolíckej výchovy

V piatok dopoludnia v kaplnke St Mary's University College v Twickenhame sa Svätý Otec prihovril učiteľom, rehoľníkom a rehoľníckam, ktorí sa venujú výchove. Ocenil ich nasadenie pri formácii „novej generácie nie len v poznávaní viery, ale so všetkými aspektmi toho, čo znamená žiť ako zrelí a zodpovední občania v dnešnom svete“. Pápež ďalej spomenul mníchov, ktorí prispeli k evanjelizácii britských ostrovov a položili základ západnej kultúry a civilizácii. Zdôraznil ďalej význam práce vo vzdelávaní: „...poslaním učiteľa nie je len podať informácie, alebo naučiť technickej zručnosť, ktorá prinesie spoločnosti ekonomický prospech. Výchova nie je a nesmie byť chápaná čisto utilitaristicky. Týka sa skôr formácie ľudskej osoby, aby bola pripravená žiť plným životom. Stručne povedané, týka sa výchovy k múdrosti. A pravá múdrosť je neoddeliteľná od poznania Stvoriteľa, keď sme v jeho ruke my i naše reči, všetko hĺbanie i každá zručnosť v práci“ (Mud 7,16).“

Pápež Benedikt XVI. sa prihovril aj žiakom a študentom zhromaždeným na ihrisku Univerzity St. Mary v Twickenhame zo všetkých katolíckych škôl Anglicka, Walesu a Škótska

Drahí bratia a sestry v Kristu, drahí mladí priatelia, na prvom mieste vám chcem povedať, ako veľmi som šťastný, že môžem byť dnes medzi vami. Mój srdečný pozdrav rozširujem na všetkých vás, ktorí ste prišli do „Saint Mary's University“ z katolíckych škôl a kolégií Spojeného kráľovstva, a na tých, ktorí nás sledujú prostredníctvom televízie alebo internetu. Ďakujem biskupovi McMahonovi za jeho srdečné privítanie a chóru i kapele za krásnu hudbu, ktorou sa začala naša slávnosť. Ďakujem pani Bellotovej za milé slová, s ktorými sa na mňa obrátila v mene všetkých prítomných mladých. Pozerajúc na budúce olympijské hry, bolo pre mňa veľkým potešením zahájiť činnosť športovej inštitúcie, ktorá nesie meno Jána Pavla II. a modlím sa, aby všetci tí, ktorí ju budú navštevovať, vzdávali slávu Bohu cez ich športové aktivity a nachádzali v nej radosť pre seba samých a pre iných.

Pápežovi sa často nestáva - a po pravde ani akejkolvek inej osobe - aby mal príležitosť prehovoriť naraz ku všetkým študentom katolíckych škôl Anglicka, Walesu a Škótska. A od chvíle, keď mám túto príležitosť, je niečo, čo mám skutočne na srdci, a čo vám chcem povedať. Mám nádej, že medzi vami, ktorí ste dnes tu, aby ste ma počúvali, sa nachádzajú niekolkí budúci svätí 21. storočia. To, čo si Boh najviac želá pre každého z vás, je, aby ste sa stali svätými. On vás miluje oveľa viac, ako si môžete predstaviť a chce pre vás maximum. A najlepšou vecou zo všetkých je pre vás rast vo svätosti.

Možno niektorí z vás na to doteraz nemysleli. Možno si niektorí myslia, že byť svätými nie je pre nich. Nechajte ma vysvetliť, čo tým chcem povedať. Keď je človek mladý, zvyčajne myslí na ľudí, ktorých obdivuje a váži si ich, osoby, ktorým sa chce podobať. Môže to byť niekto, koho stretneme v našom každodennom živote a máme

o ňom vysokú mienku. Alebo to môže byť nejaký slávny človek. Žijeme v kultúre celebrít a mladých často povzbudzujú, aby mali za vzor ľudí zo sveta športu alebo umenia. Ja by som vám chcel položiť túto otázku: ktoré sú tie vlastnosti, ktoré vidíte u ostatných a ktoré vy sami by ste chceli mať? Akým typom osoby by ste chceli skutočne byť?

Keď vás vyzývam, aby ste sa stali svätými, žiadam vás, aby ste sa neuspokojili s druhoradými rozhodnutiami. Prosim vás, aby ste nenasledovali obmedzený cieľ, ignorujúc všetky ostatné. Mať peniaze dáva možnosť byť štedrými a robiť dobro vo svete, ale samo o sebe to nestačí, aby sme boli šťastní. Byť nadaní pre niektoré aktivity alebo profesie je dobrou vecou, ale nikdy nás to neuspokojí, pokiaľ nebudeme smerovať k niečomu oveľa väčšiemu. Môže nás to urobiť slávnymi, ale neurobí nás to šťastnými. Šťastie je niečo, po čom všetci túžime, ale jednou z veľkých tragédií tohto sveta je, že tak veľa ľudí ho ani nedokáže nájsť, pretože hľadajú na nesprávnych miestach. Riešenie je veľmi jednoduché: pravé šťastie musíme hľadať v Bohu. Potrebujeme odvahu, aby sme naše najhlbšie nádeje odovzdali iba Bohu: nie do peňazí, do kariéry, do svetského úspechu alebo do našich vzťahov s inými, ale iba Bohu. Iba on môže naplniť najhlbšie potreby nášho srdca.

Boh nás miluje tak hlboko a intenzívne, že si to ťažko môžeme predstaviť. On nás pozýva, aby sme odpovedali na túto lásku. Všetci viete, čo sa stane, keď stretnete niekoho zaujímavého a prítiahlivého, ako túžite byť priateľmi tej osoby. Dúfate, že ten človek aj na vás bude pozeráť ako na zaujímavých a prítiahlivých a bude chcieť byť vaším priateľom. A keď aj vy vstúpite do priateľstva s Bohom, každá vec sa vo vašom živote začne meniť. Zatiaľ čo ho budete lepšie spoznávať, uvedomíte si, že sa chcete vo vašom vlastnom živote zamýšľať nad jeho nekonečnou dobrotou. Ste prítiahovaní cnosťami. Začnete vidieť žiadostivosť a egoizmus a všetky ostatné hriechy také, akými reálne sú, deštruktívne a nebezpečné tendencie, ktoré spôsobujú hlboké utrpenie a veľkú škodu a vy sami sa budete chcieť vyhnúť tomu, aby ste spadli do tejto pasce. Začnete súcitiť s tými, ktorí sú v ťažkostiach a budete chcieť niečo pre nich urobiť, aby ste im pomohli. Budete túžiť ísť pomáhať chudobným a hladným, utešovať trpiacich, byť dobrými a štedrými. Keď začnete mať na srdci tieto veci, budete už naplno na ceste svätosti.

Vo vašich katolíckych školách je vždy vyšší horizont, ktorý je nad jednotlivými materiálmi vášho štúdia a rôznych schopností, ktoré si osvojujete. Všetka práca, ktorú robíte, je vsadená do kontextu rastu v priateľstve s Bohom a z tohto priateľstva plynie všetka táto práca. Týmto spôsobom budete nielen dobrými študentmi, ale aj dobrými občanmi a dobrými ľuďmi. Počas vášho školského života musíte uskutočniť rozhodnutia ohľadom matérie vášho štúdia a začať sa špecializovať na to, čo budete robiť v živote. Je to správne a vhodné. Majte ale na pamäti, že každá matéria, ktorú študujete, je zasadená do širšieho

horizontu. Neobmedzujte sa iba na úzky horizont. Svet potrebuje dobrých vedcov, ale vedecký pohľad sa stáva nebezpečne obmedzený, ak ignoruje etickú a náboženskú dimenziu človeka, tak ako sa aj náboženstvo stáva obmedzeným, ak odmieta legitímny príspevok vedy k nášmu pochopeniu sveta. Potrebujeme dobrých historikov, filozofov a ekonómov, ale ak ponúkajú úzke vnímanie ľudského života, môžu nás vážne priviesť mimo cesty.

Dobrá škola ponúka kompletnú formáciu celej osoby. A dobrá katolícka škola, ešte okrem toho, by mala pomôcť svojim študentom, aby sa stali svätými. Viem, že je tu veľa nekatolíkov, ktorí študujú na katolíckych školách vo Veľkej Británii a mojimi dnešnými slovami sa obraciam na všetkých. Modlím sa, aby ste sa aj vy cítili povzbudení praktizovať cnosti a rásť v poznaní a priateľstve s Bohom spolu s vašimi katolíckymi spolužiakmi. Vy ste pre nich pozvaním za širší horizont, ktorý existuje mimo školy a bezpochyby rešpekt a priateľstvo s členmi iných náboženských tradícií musí byť medzi cnosťami, ktoré sa nadobúdajú v katolíckej škole. Dúfam tiež, že sa budete chcieť podeliť s kýmkoľvek o hodnoty a učenie, ktoré ste získali prostredníctvom prijatej kresťanskej formácie.

Drahí priatelia, ďakujem vám za pozornosť, sľubujem vám, že sa budem modliť za vás a prosím vás, aby ste sa aj vy modlili za mňa. Dúfam, že mnohých z vás uvidím budúci rok na Svetovom stretnutí mládeže v Madride. Dovtedy nech vás všetkých pozhŕňa Boh! **-Im-**

Benedikt XVI. na stretnutí s predstaviteľmi iných náboženstiev

V piatok, krátko predpoludním sa pápež odobral do Waldegrave Drawing Room v priestoroch „St. Mary's University College“ v Londýne, kde sa stretol s predstaviteľmi iných náboženstiev. Najprv sa prihovril Baron Sacks, hlavný židovský rabin a následne Khaled Azzam, riaditeľ školy tradičných umení „Prince school of Traditional arts“. Potom nasledoval príhovor Benedikta XVI.:

Ctení návštevníci, vážení priatelia,

veľmi ma teší možnosť stretnúť sa s Vami, predstaviteľmi rozličných náboženských spoločností Veľkej Británie. Pozdravujem tak prítomných náboženských predstaviteľov, ako aj tých z Vás, ktorí sa aktívne zúčastňujete na politickom, bohoslužobnom a priemyselnom živote. Som vďačný Dr. Azzamovi a hlavnému rabinovi Lordovi Sacksovi za pozdravy, ktoré mi vo Vašom mene vyjadrili. Zatiaľ čo vás pozdravujem, chcem popriať židovskej komunite vo Veľkej Británii a na celom svete šťastný a svätý sviatok Yom Kipur.

Rád by som začal svoj príhovor tým, že vyjadrím svoje ocenenie Katolíckej cirkvi, v ktorej vy, ako duchovne žijúci muži a ženy zohrávate dôležitú úlohu svedkov v čase, keď náboženské presvedčenie nie je vždy pochopené alebo ohodnotené. Prítomnosť angažovaných veriacich na

rôznych poliach spoločenského a hospodárskeho života, výrečne hovorí o skutočnosti, že duchovný rozmer našich životov je rozhodujúci pre našu identitu ako ľudských stvorení, že človek, povedané inými slovami, nežije iba z chleba (porov. Deut. 8, 3).

Ako pokračovatelia rôznych náboženských tradícií, ktorí spoločne pracujú pre dobro spoločnosti ako takej, pripisujeme veľkú dôležitosť rozmeru našej spolupráce v práci „bok po boku“, ktorá dopĺňa aspect nášho pokračujúceho dialógu „tvárou v tvár.“

Na duchovnej úrovni sme všetci, rozličnými spôsobmi osobne zapojení do putovania, ktoré nám dáva odpoveď na najdôležitejšiu otázku zo všetkých – otázku, ktorá sa týka konečného zmyslu našej ľudskej existencie. Hľadanie duchovna je hľadaním toho jediného potrebného, ktoré jedine naplní túžbu ľudského srdca. V 5. stor. sv. Augustín opísal toto hľadanie slovami: „Nespokojné je moje srdce, kým nespočinie v tebe, Pane“ (Vyznania, kniha I., 1). Po tom, ako sme sa pustili do tohto dobrodružstva, stále viac sme si uvedomovali, že ten, kto koná nie sme my, ale Pán: to nie sme natoľko my, kto ho hľadá, ale je to skôr on, ktorý hľadá nás, v skutočnosti to on vložil do hĺbky našich srdiec túto túžbu po ňom.

Vaša prítomnosť a svedectvo svetu, poukazuje na skutočnú dôležitosť ľudského života, jeho duchovného hľadania, do ktorého sme zapojení. V rámci svojich vlastných sfér pôsobnosti, humanistické a prírodné vedy nám poskytujú neoceniteľné chápanie aspektov našej existencie a prehĺbujú naše pochopenie fyzického vesmíru, ktorý potom môže byť využitý na to, aby priniesol veľký úžitok ľudskej rodine. Ale aj tak tieto disciplíny nie sú odpoveďou a ani ňou nemôžu byť v prípade odpovede na základnú otázku, pretože všetky fungujú na inej úrovni. Nemôžu uspokojiť najhlbšiu túžbu ľudského srdca, nemôžu nám úplne vysvetliť náš pôvod a náš osud, prečo a čo bolo dôvodom nášho bytia, ani nám nemôžu poskytnúť vyčerpávajúcu odpoveď na otázku: „Prečo je niečo a nie nič?“

Hľadanie duchovna neznehodnocuje iné oblasti ľudského skúmania. Naopak, dostáva ich do kontextu, ktorý zväčšuje ich dôležitosť, ako spôsobov zodpovedného uskutočňovania nášho správcovstva nad stvorenstvom. Vo Svätom Písme čítame, že po tom, ako bolo dielo stvorenia dovŕšené, Boh požehnal našich prvých rodičov a povedal im: „Plodte a množte sa a naplňte zem!“ (Gen 1, 28). Boh nám zveril úlohu skúmať a využívať tajomstvá prírody, aby slúžili pre vyššie dobro. Čo je to, to vyššie dobro? V kresťanskej viere nachádza vyjadrenie v láske k Bohu a v láske k nášmu blížnemu. A tak sa s celým srdcom a plní nadšenia spájame so svetom, ale vždy s cieľom slúžiť tomuto vyššiemu dobru, zo strachu, aby sme neznetvorili krásu stvorenstva tým, že ho využijeme na naše sebecké ciele.

Takže takto pravá náboženská viera presahuje užitočnosť poukazujúcu na transcendentno. Pripomína nám možnosť a nevyhnutnosť morálneho obrátenia, povinnosť žiť v pokoji s našimi blížnymi, dôležitosť žiť bezúhonným životom. Pri správnom chápaní, nám to prináša osvietenie, očisťuje to naše srdcia a inšpiruje nás to k vznešeným

a šľachetným skutkom pre dobro celého ľudstva. Motívuje nás to pestovať čnosti a otvárať sa druhým v láske, s väčším rešpektom k náboženským tradíciám, odlišným od mojich vlastných.

Od II. vatikánskeho koncilu, Katolícka cirkev osobitne zdôrazňuje potrebu dialógu a spolupráce s vyznávačmi iných náboženstiev. Aby toto úsilie bolo plodné, potrebuje byť opätované zo strany všetkých účastníkov dialógu a prívržencov iných náboženstiev. Konkrétne myslím na situácie v niektorých častiach sveta, kde spolupráca a medzináboženský dialóg vyvolávajú vzájomnú úctu, slobodu vo vyznávaní vlastného náboženstva a zapojenia sa do verejného uctievaní a slobody riadiť sa vlastným svedomím bez znášania vylučovania alebo prenasledovania zo strany spoločnosti aj v prípade prestúpenia z jedného náboženstva na iné. Keď sa ustanoví takýto rešpekt a otvorenosť, vyznávači všetkých náboženstiev budú spoločne pracovať na mieri a vzájomnom porozumení a tak podajú presvedčivé svedectvo svetu.

Je potrebné, aby sa tento typ dialógu uskutočňoval na rozličných úrovniach a nemal by byť ohraničený formálnymi diskusiami. Dialóg života zahŕňa jednoduchý život jedného človeka po boku druhého. Znamená vzájomne sa učiť, ako rásť vo vzájomnom poznávaní a úcte. Účinný dialóg nás zjednocuje v konkrétnych formách spolupráce, ako aplikujeme naše náboženské poznanie pri šírení ľudského rozvoja v jeho celistvosti, pracujeme pre mier, spravodlivosť a starostlivosť o stvorenstvo. Takýto dialóg môže zahŕňať spoločné hľadanie ciest na obranu ľudského života v každej jeho etape.

Môže zabrániť vylučovaniu náboženského rozmeru jednotlivcov a skupín zo života spoločnosti. Potom je potrebné na úrovni oficiálnych rozhovorov, nielen si vzájomne vymieňať teologické znalosti, ale zdieľať aj naše duchovné obohatenie, hovoriť aj o našich skúsenostiach z modlitby a kontemplácie a vzájomne sa deliť o radosť z našich stretaní sa s Božou láskou. V tomto kontexte musím s potešením poznamenať, že v tejto krajine sa uskutočnili mnohé pozitívne iniciatívy na podporenie takéhoto rozmanitého dialógu na rozličných úrovniach. Ako poznamenali katolícki biskupi Anglicka a Walesu vo svojom najnovšom dokumente *Stretnúť Boha v priateľovi a cudzincovi*, úsilie o priateľské otvorenie sa voči zástancovi iných náboženstiev sa stáva bežnou súčasťou poslania miestnej cirkvi (n.228), charakteristickou črtou náboženského rozmeru v tejto krajine.

Moji drahí priatelia, na záver mi dovoľte, aby som vás ubezpečil, že Katolícka cirkev kráča po ceste zapájania sa do dialógu z číreho pocitu úcty k vám a k vašej viere. Katolíci, tak v Británii ako aj všade inde na svete, budú pokračovať v budovaní mostov priateľstva k iným náboženstvám, uzdravovať krivdy minulosti a podnecovať vzájomnú dôveru medzi jednotlivcami a spoločnosťami. Dovoľte mi, aby som vyjadril svoje poďakovanie za vaše privítanie a moju vďačnosť za túto príležitosť, aby som vás povzbudil k dialógu so svojimi kresťanskými bratmi a sestrami. Privolávam na vás všetkých hojnosť Božích požehnaní! Veľmi pekne ďakujem.

-Im-

Benedikt XVI. na stretnutí s arcibiskupom Canterbury

Svätý Otec sa v piatok popoludní v Lambethskom paláci stretol s zástupcom Anglikánskej cirkvi arcibiskupom Canterbury Rowanom Williamsom. Po krátkej modlitbe a príhovore arcibiskupa sa prítomným prihovril Svätý Otec:

Vaša Milosť,

som veľmi rád, že vám môžem opätovať vašu bratskú návštevu v Ríme, tu, vo vašom oficiálnom sídle. Ďakujem vám za pozvanie a vašu pohostinnosť, ktorou ste ma poctili. Pozdravujem aj anglikánskych biskupov, ktorí sa tu zišli z rôznych kútov Spojeného kráľovstva, mojich bratov biskupov z katolíckych diecéz Anglicka, Walesu a Škótska, ako aj tu prítomných ekumenických poradcov.

Vaša Milosť spomenula historické stretnutie, ktoré sa uskutočnilo pred takmer 30 rokmi v Canterburskej katedrále medzi dvoma našimi predchodcami: pápežom Jánom Pavlom II. a arcibiskupom Róbertom Runcieom. Na tom istom mieste, kde sv. Tomáš z Canterbury vydal svedectvo o Kristovi vlastnou krvou, sa spoločne modlili za dar jednoty medzi Kristovými nasledovníkmi. Aj dnes pokračujeme v modlitbe za ten dar, vediac, že jednota, ktorú chcel Kristus pre svojich učeníkov, sa dosiahne iba ako odpoveď na modlitbu prostredníctvom konania Ducha Svätého, ktorý bez prestania obnovuje Cirkev a vedie ju k plnosti pravdy.

Dnes nie je mojím úmyslom hovoriť o ťažkostiach, s ktorými sa stretáva ekumenická cesta a s ktorými sa bude stále stretávať. Tieto ťažkosti sú známe každému z vás tu prítomných. Skôr sa k vám chcem pripojiť, aby som vzdal vďaku za hlboké priateľstvo, ktoré vyrástlo medzi nami a za významný pokrok, ktorý sa dosiahol v mnohých oblastiach počas týchto 40 rokov, ktoré uplynuli odkedy Medzinárodná anglikánsko-katolícka komisia začala svoju činnosť. Zverme ovocie týchto snáh Pánovi a verme, že on požehná naše priateľstvo prostredníctvom ďalšieho významného rastu.

Kontext, v ktorom sa odohráva dialóg medzi Anglikánskym spoločenstvom a Katolíckou cirkvou, sa vyvinul obdivuhodným spôsobom od súkromného stretnutia medzi pápežom Jánom XXIII. a arcibiskupom Geoffreyom Fisherom v roku 1960. Na jednej strane kultúra, ktorá nás obklopuje, sa rozvíja stále viac spôsobom, ktorým sa vzdáľuje od svojich kresťanských koreňov napriek hlbokému a rozšírenému hladu po duchovnej potrave. Na druhej strane rastúca multikultúrnosť spoločnosti, osobitne príznačná v tejto krajine, prináša so sebou možnosť stretnúť iné náboženstvá. Pre nás kresťanov to otvára možnosť objavovať, spolu s členmi iných náboženských tradícií cesty, aby sme vydali svedectvo o transcendentálnej dimenzii ľudskej osoby a univerzálneho povolania ku svätosti, čo nás vedie k praktizovaniu cností v našom osobnom i sociálnom živote. Ekumenická spolupráca zostáva v tomto prostredí základom a ur-

číte prinesie ovocie pri podpore pokoja a harmónie vo svete, ktorý často riskuje rozdelenie.

Zároveň my kresťania nikdy nemôžeme váhať pri ohlasovaní našej viery v jedinečnosti spásy, ktorú nám získal Kristus a hľadať spoločne hlbšie pochopenie prostriedkov, ktoré nám on dal k dispozícii, aby sme dosiahli spásu. Boh „chce, aby všetci ľudia boli spasení a poznali pravdu“ (1 Tim 2,4), a táto pravda nie je nikto iný, len Ježiš Kristus, večný Otcov Syn, ktorý zmieril všetky veci prostredníctvom sily svojho kríža. Verní Pánovej vôli, vyjadrenej v tomto verši z Prvého listu sv. Pavla Timotejovi, uznajme, že Cirkev je povolaná byť rozhodujúcou, ale nikdy nie na úkor kresťanskej pravdy. Tu sa nachádza dilema, ktorá stojí pred všetkými, ktorí sa úprimne angažujú v ekumenickej ceste.

V postave Johna Henryho Newmana, ktorý bude v nedeľu blahorečený, oslavujeme muža Cirkvi, ktorého cirkevná vízia bola živá jeho anglikánskym zázemím a dozrela počas jeho dlhých rokov služby v Anglikánskej cirkvi. On nás môže učiť cnostiam, ktoré vyžaduje ekumenizmus: na jednej strane nasledoval vlastné svedomie, aj keď osobne zaplatil veľkú cenu. Na druhej strane teplo pokračujúceho priateľstva so svojimi predchádzajúcimi kolegami ho priviedlo k spoločnému hľadaniu otázok, v ktorých sa nezhodovali. Dôvodom bolo hlboké hľadanie jednoty vo viere. Vaša Milosť, v rovnakom duchu priateľstva obnovme naše rozhodnutie nasledovať konečný cieľ jednoty vo viere, v nádeji a v láske, podľa vôle nášho jediného Pána a Spasiteľa, Ježiša Krista.

S týmito pocitmi sa s vami lúčim. Milosť Pána Ježiša Krista a láska Božia i spoločenstvo Ducha Svätého nech je s vami všetkými (2 Kor 13,13). -ap-

Stretnutie so zástupcami občianskej spoločnosti

V piatok po 17-tej hodine miestneho času sa pápež premiestnil do Westminsterkej siene s takmer tisícročnou históriou v londýnskej štvrti Westminster. Práve tam mal Svätý Otec na programe stretnutie so zástupcami občianskej spoločnosti, akademickej obce, kultúrneho a podnikateľského sveta, ako aj s diplomatickým zborom a náboženskými predstaviteľmi:

Pán predseda,

ďakujem vám za slová privítania, s ktorými ste sa na mňa obrátili v mene tohto zhromaždenia. Keď sa na vás obraciam, uvedomujem si privilégium, ktoré sa mi dostalo, hovoriť k britskému ľudu a jeho zástupcom vo Westminsterkej sále, budove, ktorá má jedinečný význam v občianskej a politickej histórii

obyvateľov týchto ostrovov. Dovoľte mi vyjadriť moju úctu k parlamentu, ktorý má už stáročia sídlo na tomto mieste a ktorý mal tak hlboký vplyv na formy vlády vo svete, osobitne v Commonwealthe a vo všeobecnosti v anglofónnych krajinách. Vaša tradícia „spoločného práva“ vytvára základ právneho systému v mnohých národoch a váš osobitný pohľad na práva a povinnosti štátu a jednotlivého občana a na oddelenie moci zostáva ako zdroj inšpirácie pre mnohých vo svete.

Zatiaľ čo sa k vám prihovám na tomto historickom mieste, myslím tu na mnohých mužov a ženy, ktorí počas storočí mali svoju účasť na dôležitých udalostiach, ktoré sa uskutočnili medzi týmito múrmi, a tak poznačili život mnohých britských generácií a ďalších národov. Osobitne by som chcel pripomenúť osobu sv. Tomáša Móra, veľkého anglického vedca a štátnika, ktorého obdivovali veriaci i neveriaci pre jeho bezúhonnosť, ktorou bol schopný nasledovať vlastné svedomie aj za cenu znepečenia sa kráľovi, ktorého bol „dobrým služobníkom“, pretože si vybral, že bude slúžiť na prvom mieste Bohu. Dilema, s ktorou sa v tých ťažkých časoch konfrontoval Tomáš Móra, večnou otázkou vzťahu medzi tým, čo patrí cisárovi a čo patrí Bohu, mi dáva príležitosť nakrátko sa zamyslieť s vami nad tým, aké miesto patrí náboženskému vierovyznaniu v politickom procese.

Parlamentná tradícia tejto krajiny vďaka za veľa inštinktívnemu zmyslu pre umiernenosť prítomnému v národe, túžbe dosiahnuť správnu rovnováhu medzi legitímnymi potrebami moci štátu a právami tých, ktorí sú mu podriadení. Ak na jednej strane boli vo vašej histórii uskutočnené postupne viaceré rozhodujúce kroky na obmedzenie vykonávania moci, na druhej strane politické inštitúcie národa boli schopné rozvinúť vo vnútri významný stupeň stability. V tomto historickom procese sa Veľká Británia ukázala ako pluralitná demokracia, ktorá pripisuje veľkú hodnotu slobode slova, slobode politickej príslušnosti a rešpektovaniu právneho štátu so silným zmyslom pre práva a povinnosti jednotlivcov a rovnosť všetkých občanov pred zákonom. Katolícka sociálna náuka, aj keď je formulovaná rozdielnym jazykom, má veľa spoločného s takýmto prístupom, ak berieme do úvahy jej základnú starosť o zachovanie dôstojnosti každej jednotlivéj osoby, stvorenej na Boží obraz a podobu a jej zdôrazňovanie povinnosti občianskych predstaviteľov podporovať spoločné dobro.

A po pravde otázky, ktoré boli v hre v procese proti Tomášovi Mórovi, sa aj naďalej predstavujú, aj keď novými termínmi so zmenou sociálnych podmienok. Každá generácia, zatiaľ čo sa snaží podporovať spoločné dobro, sa musí vždy nanovo pýtať: aké nároky môžu vlády mať na vlastných občanov a až pokiaľ ich môžu rozšíriť? K akej autorite sa

môžeme obrátiť pri riešení morálnych otázok? Tieto otázky nás privádzajú priamo k etickým základom občianskeho rozhovoru. Ak morálne princípy, ktoré podporujú demokratický proces, nie sú založené na ničom pevnejšom než je sociálny konsenzus, vtedy sa krehkosť procesu ukazuje v celej svojej zrejmosťi. Tu sa nachádza skutočná výzva pre demokraciu.

Nedostatočnosť pragmatických krátkodobých riešení na komplexné sociálne a etické problémy

jasne ukázala nedávna globálna finančná kríza. Panuje tu široký konsenzus, že chýbajúci pevný etický základ ekonomickej aktivity prispel k vytvoreniu situácie s vážnymi ťažkosťami, v ktorých sa teraz nachádzajú milióny ľudí vo svete. Tak ako „každé ekonomické roz-

hodnutie má dôsledok morálneho charakteru” (*Caritas in veritate*, 37), podobne na politickom poli, morálna dimenzia uskutočňovaných politík má dôsledky širokého charakteru, ktoré si nemôže dovoliť ignorovať žiadna vláda. Pozitívne znázornenie toho môžeme nájsť v jednom z výdobytkov Britského parlamentu: zrušení obchodovania s otrokmi. Kampaň, ktorá priviedla k tomuto epochálnemu zákonu, bola položená na pevných morálnych princípoch, založených na prirodzenom zákone a bola príspevkom k civilizovaniu a tento národ na to môže byť právom hrdý.

V hre je teda táto otázka: kde môžeme nájsť etický základ pre politické rozhodnutia? Katolícka tradícia tvrdí, že objektívne normy, ktoré riadia konanie, sú dosiahnuteľné rozumom, odhladnuc od obsahu zjavenia. Podľa tohto chápania nespočíva úloha náboženstva v politickej diskusii v poskytovaní týchto noriem, ako keby nemohli byť poznaní neveriacimi - a ešte menej je úlohou poskytovať konkrétne politické riešenia, čo je úplne mimo kompetencie náboženstva - ale spočíva v pomoci očistiť a ozrejmiť používanie rozumu pri objavovaní objektívnych morálnych princípo. Táto „opravná“ úloha náboženstva voči rozumu nie je vždy dobre prijímaná, sčasti preto, lebo pokrivené formy náboženstva, ako sektárstvo a fundamentalizmus, sa môžu samé ukázať ako príčina vážnych sociálnych problémov. A tieto náboženské pomýlenia vychádzajú na povrch, keď sa nevenuje dostatočná pozornosť očisťovacej a štrukturálnej úlohe rozu-

mu v náboženstve. Je to proces, ktorý má dvojaký zmysel. Bez opravnej úlohy náboženstva aj rozum môže podľahnúť pokriveniam, ako sa to deje, keď je manipulovaný ideológiou alebo je aplikovaný čiastočným spôsobom a neberie plne do úvahy dôstojnosť ľudskej osoby. Práve toto používanie pokriveného rozumu bolo v konečnom dôsledku pôvodcom obchodovania s otrokmi a neskôr aj mnohých iných sociálnych ziel, v neposlednom rade aj tota-

litných ideológií 20. storočia. Preto by som chcel povedať, že svet rozumu a svet viery - svet racionálnej sekularizácie a svet náboženského vierovyznania - potrebujú jeden druhého a nemali by mať strach vstúpiť do hlbokého a neustáleho dialógu pre dobro našej civilizácie.

Náboženstvo, inými slovami, nie je pre zákonodarcov problémom, ktorý majú vyriešiť, ale je faktorom, ktorý prispieva živým spôsobom k verejnej diskusii v národe. V tomto kontexte nemôžem nevyjadriť moje znepokojenie pred rastúcou marginalizáciou náboženstva, osobitne kresťanstva, ktoré sa deje v niektorých prostrediach, a to aj v národoch, ktoré pripisujú tolerancii veľkú hodnotu. Sú tu niektorí, ktorí tvrdia, že hlas náboženstva by mal byť umlčaný, alebo by malo byť vytlačené iba do súkromnej sféry. Sú tu niektorí, ktorí hovoria, že verejné slávenie sviatkov, ako napríklad Vianoc, by sa nemalo konať, a to na základe diskutabilného presvedčenia, že ono by mohlo nejakým spôsobom uraziť tých, ktorí patria k iným náboženstvám alebo k žiadnemu. A sú tu ešte iní, ktorí - paradoxne s cieľom odstrániť diskrimináciu - zastávajú názor, že kresťania, ktorí majú verejnú funkciu, by mali v určitých prípadoch konať proti vlastnému svedomiu. Toto sú znepokojujúce znamenia neschopnosti správne vnímať nielen práva veriacich na slobodu svedomia a náboženstva, ale aj legitímnu úlohu náboženstva vo verejnej sfére. Preto by som chcel vyzvať všetkých vás, každého vo svojej sfére vplyvu, aby ste hľadali cesty podpory a povzbudenia dialógu medzi vierou a rozumom na každom stupni národného života.

Vaša disponibilnosť v tomto smere sa už ukázala v mojom pozvaní, ktoré nemá obdoby a nachádza výraz v tých oblastiach záujmu, v ktorých vaša vláda spolupracovala spolu so Svätou stolicou. Na

poli pokoja sa uskutočnili rokovania o vypracovaní medzinárodnej zmluvy o obchodovaní so zbraňami, o ľudských právach. Svätá stolica a Spojené kráľovstvo pozitívne prijímali rozširovanie demokracie, osobitne za posledných 65 rokov. Na poli rozvoja sme spolupracovali na odstránení dlhu, na zrovnoprávnení obchodu a na financovaní rozvoja, osobitne prostredníctvom „International Finance Facility“, „International Immunization Bond“ a „Advanced Market Commitment“. Svätá stolica chce tiež spolu so Spojeným kráľovstvom hľadať nové cesty na podporu zodpovednosti za životné prostredie, čo je na úžitok všetkým.

Je tiež známe, že súčasná vláda sa zaviazala uvoľniť do roku 2013 0,7% národného produktu v prospech rozvojovej pomoci. Bolo veľmi povzbudzujúce sledovať v posledných rokoch pozitívne znamenia nárastu solidarity k chudobným, ktorá sa dotýka celého sveta. Ale aby sa táto solidarita premenila na efektívnu pomoc, potrebujeme nové myšlienky, ktoré zlepšia životné podmienky v dôležitých oblastiach, akými sú produkcia potravín, čistenie vody, vytváranie pracovných miest, vzdelávanie, pomoc rodinám - osobitne migrantom a základné zdravotnícke služby. Keď je v hre ľudský život, vždy je málo času: v skutočnosti svet bol svedkom veľkých zdrojov, ktoré boli schopné zhromaždiť vlády, aby zachránili finančné inštitúcie považované „za príliš veľké, aby mohli zlyhať“. Integrovaný rozvoj národov na zemi určite nie je menej dôležitý: je to dielo hodné pozornosti sveta skutočne „príliš veľké, aby zlyhalo“.

Tento všeobecný pohľad na nedávnu spoluprácu medzi Spojeným kráľovstvom a Svätou stolicou ukazuje veľmi dobre, aký pokrok sa vykonal počas rokov od nastolenia bilaterálnych diplomatických vzťahov, v prospech podpory mnohých základných hodnôt, ktoré máme spoločné, vo svete. Dúfam a modlím sa, aby tento vzťah aj naďalej prinášal ovocie a aby sa odrážal v rastúcom akceptovaní potrebného dialógu a rešpektu na všetkých stupňoch spoločnosti, medzi svetom rozumu a svetom viery. Som si istý, že aj v tejto krajine je veľa oblastí, v ktorých Cirkev a občianske autority môžu pracovať spoločne pre dobro občanov, v súlade s historickou praxou tohto parlamentu zvolávať vedenie Ducha na tých, ktorí sa snažia zlepšiť životné podmienky celého ľudského rodu. Aby táto spolupráca bola možná, náboženské inštitúcie, vrátane tých, ktoré sú spojené s Katolíckou cirkvou, musia byť slobodné, aby mohli konať v súlade s vlastnými princípmi a vlastnými špecifickými presvedčeniami, založenými na viere a oficiálnom učení Cirkvi. Týmto spôsobom budú môcť byť zarúčené tie základné práva, ako náboženská sloboda, sloboda svedomia a sloboda združovania sa. Anjeli, ktorí sa pozerajú z nádhernej klenby tejto starovekej sály, nám pripomínajú dlhú tradíciu, z ktorej sa vyvinul Britský parlament. Oni nám pripomínajú, že Boh

bdie neustále nad nami, aby nás viedol a ochraňoval. A oni nás pozývajú k tomu, aby sme uznali životný príspevok, ktorým prispela náboženská viera a naďalej môže prispievať k životu národa.

Pán predseda, ďakujem vám ešte raz za túto možnosť obrátiť sa krátko na toto vznešené auditórium. Dovoľte mi ubezpečiť vás a pána predsedu Snemovne lordov o mojich blahoprianiach a neustálej modlitbe za vás a za plodné ovocie obidvoch snemovní tohto starovekého parlamentu. Ďakujem a nech vás Boh všetkých požehnáva!

-Im-/ foto SIR

Večera s britskou vládou

Vláda Jeho Veličenstva usporiadala v piatok večeru pre delegáciu Svätej Stolicy, ktorá sprevádza pápeža Benedikta XVI. na jeho oficiálnej návšteve Veľkej Británie a na čele ktorej je štátny sekretár kardinál Bertone. Britskú stranu viedol minister zahraničných vecí William Hague. Ďalej sa na nej zúčastnili ministri britskej vlády. Rozhovory sa týkali mnohých oblastí, v ktorých majú Veľká Británia a Svätá Stolica spoločné záujmy.

Vláda Jeho Veličenstva a Svätá Stolica zdieľajú záväzok, že je potrebné odstrániť chudobu a neuspokojivý rozvoj. Tesne pred summitom v New Yorku, na ktorom má dôjsť k zhodnoteniu postupu naplňovania rozvojových cieľov milénia, sa obe strany zhodli na tom, že sa musí urobiť viac pre potlačanie zbytočného utrpenia spôsobeného hladom, chorobami a negramotnosťou. K presadeniu práva na život, potraviny, zdravie a rozvoj pre všetkých je potrebné silné politické vedenie a úcta voči charakteru miestnych komunít.

Britská vláda a Svätá Stolica zdieľajú presvedčenie, že je naliehavo nutná akcia, ktorá by reagovala na výzvy klimatických zmien. Pokiaľ chceme rýchle znížiť emisie skleníkových plynov, dať do pohybu prechod na globálnu nízkouhlíkovú ekonomiku, napomáhať chudobným a ľahko zraniteľným krajinám, aby sa prispôbili vplyvom klimatických zmien, ktoré sú už neodvratné, je potrebná zmena na každej úrovni - od vlády po jednotlivcov.

Došlo k plodnej výmene názorov na rad sociálnych a ekonomických tém s ohľadom na významnú úlohu, ktorú v životoch jednotlivcov hrá viera ako súčasť štruktúry pevnej, štedrej a tolerantnej spoločnosti.

Návšteva pápeža Benedikta XVI. ponúkla príležitosť k rozvinutiu hlbšej výmeny názorov medzi Svätou Stolicou a britskou vládou. Rozhovory poskytli pre obe strany užitočný základ k ďalšiemu sledovaniu iniciatív a diskusií v oblastiach spoločného záujmu Veľkej Británie a Svätej Stolicy. **TS ČBK**

Ekumenická bohoslužba vo Westminsterском opátstve

Svätý Otec na konci ekumenickej bohoslužby vo Westminsterском opátstve povedal tieto slová:

Milí priatelia v Kristovi,

ďakujem Pánovi za túto príležitosť zjednotiť sa s vami, reprezentantmi kresťanských vierovyznaní prítomných vo Veľkej Británii, v tomto veľkolepom opátstve venovanom sv. Petrovi, ktorého architektúra a história hovoria veľmi výrečným spôsobom o našom spoločnom dedičstve viery.

Na tomto mieste sa nemôžeme necítiť byť oslovení tým, ako kresťanská viera formovala spôsobom tak hlbokým jednotu a kultúru Európy ako aj srdce a ducha anglického ľudu. Okrem iného, tu sme nutne konfrontovaní so skutočnosťou, že to, čo zdieľame v Kristovi, je väčšie, než to, čo nás rozdeľuje.

Som vďačný Jeho milosti, arcibiskupovi z Canterbury, za jeho milý pozdrav, ako aj dekanovi a Kapitule tohto ctihodného opátstva za ich srdečné prijatie. Ďakujem Pánovi, že mi poskytol, ako nástupcovi sv. Petra so sídlom v Ríme, uskutočniť túto púť k hrobu sv. Eduarda, vyznávača. Eduard, kráľ Anglicka, ostáva vzorom kresťanského svedectva a príkladom pravej veľkosti, ku ktorej Pán vo Svätom písme volá svojich apoštolov, ako sme to práve počuli: k veľkosti, poníženosti a poslušnosti, založenej na príklade Krista (porov. Fil 2,6-8), k veľkosti viery, ktorá neváha objasniť tajomstvo kríža z lásky k božskému Majstrovi a k pravdivej nádeji jeho prisľúbeniam (porov. Mk 10,43-44).

V tomto roku, ako vieme, si pripomíname storočnicu Moderného ekumenického hnutia, ktoré začalo výzvou Konferencie v Edinburgu a prispelo k jednote kresťanov, ktorá predpokladom pre vierohodné a presvedčivé svedectvo evanjelia v našej dobe. Pripomínajúc si toto výročie, musíme poďakovať za dosiahnutý pokrok v tomto ušľachtilom zámere prostredníctvom úsilia zaangažovaných kresťanov každého vyznania. Zároveň, predsa len sme si vedomí, že je toho ešte veľa, čo je potrebné urobiť. Vo svete, poznačenom rastúcou nezávislosťou a solidaritou, sme vyzývaní vyhlásiť s obnoveným presvedčením dôvod nášho zmierenia a oslobodenia v Kristovi a predkladať pravdu evanjelia ako kľúč autentického a integrálneho ľudského rozvoja. V spoločnosti, ktorá sa stala stále ľahostajnejšou, ba dokonca nepriateľskou voči kresťanskému poslaniu, my všetci sme ešte viac pozvaní vydať radostné a presvedčivé svedectvo nádeje, ktoré je v nás (porov. 1Pt 3,15) a predstavovať zmŕtvychvstalého Pána ako odpoveď na hlbšie otázky a duchovné túžby mužov a žien dnešnej doby.

Kým sme vstupovali v sprievode do presbytéria, na začiatku zbor spieval, že Kristus je náš „istý základ“. On je Večný Syn Boha, tej istej podstaty s Otcom, Vtelený, ako je to v Kréde, „pre nás ľudí a pre našu spásu“. On má slová večného života. V ňom, ako učí apoštol, „On je pred všetkým a všetko v ňom spočíva“... „lebo

Boh chcel, aby v ňom prebývala všetka plnosť“ (Kol 1,17.19).

Naše zaangažovanie sa za jednotu kresťanov nemá iný základ než vieru v Krista, v toho Krista, ktorý vstal z mŕtvych, sedí po pravici Otca a ktorý príde súdiť živých a mŕtvych. Toto je realita osoby Krista, jeho dielo spásy a predovšetkým historický fakt jeho zmŕtvychvstania, ktoré je obsahom apoštolskej kerygmy a tej formuly viery, ktorá vychádzajúc z Nového zákona zaručila integritu jeho podania. Jednota Cirkvi, jedným slovom, nemôže byť nič iné, než jednota apoštolskej viery, viery odovzdanej v obrade krstu každému novému členovi Kristovho tela. Toto je viera, ktorá nás zjednocuje v Pánovi, ktorá nám dáva účasť na jeho Svätom Duchu a teda, aj teraz, dáva účasť na živote Najsvätejšej Trojice, vzore koinonie Cirkvi tu na zemi.

Drahí priatelia, sme si všetci vedomí výziev a požehnaní, sklamaní a znakov nádeje, ktoré poznačili našu cestu ekumenizmu. Dnešný večer to zverme Pánovi, dôverujúc v jeho prozreteľnosť a silu jeho milosti. Vieme, že vybudované bratstvo, začatý dialóg a nádej, ktorá nás vedie, nám dajú silu a ukážu cestu, aby sme vytrvali na našej spoločnej ceste. Zároveň s evanjeliovým realizmom musíme spoznávať výzvy, ktoré stoja pred nami, avšak nie iba na ceste jednoty kresťanov, ale aj v našom úsilí ohlasovať Krista v našich dňoch. Vernosť Božiemu Slovu, práve preto, že je skutočným slovom, žiada od nás poslušnosť, ktorá nás spoločne vedie k hlbšiemu pochopeniu Pánovej vôle, poslušnosti, ktorá musí byť oslobodená od intelektuálneho konformizmu alebo jednoduchého prispôsobenia duchu doby. Toto je slovo povzbudení, ktoré vám túžim tento večer zanechať a robím to vo vernosti môjho úradu ako biskupa Ríma a nástupcu svätého Petra, poverený osobitnou starostlivosťou o jednotu Kristovho stáda.

Zhromaždení v tomto starobyľom mníšskom chráme môžeme nasledovať príklad veľkého Angličana a človeka Cirkvi, ktorého si spolu uctieваме: svätého Bédu Ctihodného.

Na úsvite novej éry života spoločnosti a Cirkvi Béda pochopil tak dôležitosť vernosti Božiemu slovu, odovzdávanému apoštolskou tradíciou, ako aj potrebu tvorivého otvorenia sa novým vývojom a požiadavkám adekvátneho zakorenenia evanjelia v štýle a kultúre svojej doby.

Tento národ a Európa, ktorú Béda a jeho súčasníci pomohli budovať, sa znova nachádza na prahu novej epochy. Nech príklad svätého Bédu inšpiruje kresťanov týchto zemí objaviť ich spoločné dedičstvo, skonsolidovať to, čo majú spoločné a pokračovať v snahe, aby rástli v bratskosti. Nech zmŕtvychvstalý Pán posilní naše úsilie, aby sme napravili naše rozdelenia minulosti a aby sme čelili dnešným výzvam s nádejou v ústrety budúcnosti, ktorú On, vo svojej prozreteľnosti, vyhradil pre nás a náš svet. Amen. -pd-

Homília Benedikta XVI. počas svätej omše vo Westminsterskej katedrále

V sobotu dopoludnia vo Westminsterskej katedrále predsedal pápež Benedikt XVI. svätej omši, počas ktorej predniesol nasledujúcu homíliu:

Drahí priatelia v Kristovi,

všetkých vás s radosťou pozdravujem v Pánovi a ďakujem za vaše srdečné prijatie. Ďakujem arcibiskupovi Nicholsovi za jeho slová privítania, ktoré mi adresoval v mene vás všetkých. Skutočne v tomto stretnutí Petrovho nástupcu s veriacimi Veľkej Británie „srdce hovorí k srdcu“ a pomáha nám radosť sa v Kristovej láske a v našom spoločnom vyznaní katolíckej viery, ktoré nám bolo zachované od apoštolov.

Osobitne som rád, že naše stretnutie sa odohráva na tomto mieste, v Katedrále zasvätenej Najdrahšej Krvi, ktorá je znakom vykupiteľského Božieho milosrdenstva vyliatej na svet skrze utrpenie, smrť a zmŕtvychvstanie Jeho Syna, nášho Pána Ježiša Krista. Osobitným pozdravom sa obraciam na arcibiskupa z Canterbury, ktorý nás poctil svojou prítomnosťou.

Návštevník tejto katedrály nemôže nezostať ohromený veľkým krížom, ktorý dominuje chrámovej lodi a vykresľuje Kristovo telo zdrvené utrpením, zdolané bolesťou; ako nevinnú obeť, ktorej smrť nás zmierila s Otcom a darovala nám účasť na samom živote Boha. Dokorán roztvorené Pánove ramená, zdá sa, že objímajú celú túto cirkev, pozdvihujú k Otcovi zástupy veriacich, ktorí sa zhromažďujú pri oltári eucharistickej obety a prijímajú jej ovocie. Ukrižovaný Pán je nad nami a pred nami ako prameň nášho života a spásy, „Veľkňaz budúcich darov“, ako ho definuje autor Listu Hebrejom v dnešnom prvom čítaní. (9,11).

Je to, takpovediac, spôsobené tieňom tohto prenádherného vyobrazenia, že sa chcem vyjadriť k Božiemu slovu, ktoré bolo čítané medzi nami a uvažovať nad tajomstvom Drahej Krvi, pretože ono je tým, čo nás vedie k spoznaniu jednoty medzi Kristovou obetou na kríži, Eucharistickou obetou, ktorú daroval Cirkvi a jeho večným kňazstvom, prostredníctvom ktorého, sediac po pravici Otca, On neustáva prihovárať sa za nás, údy jeho mystického tela.

Začíname obetou Kríža. Vytrysknutie Kristovej krvi je prameňom života Cirkvi. Svätý Ján, ako vieme, vidí vo vode a v krvi, ktoré prýšia z tela nášho Pána prameň toho božského života, ktorý je darovaný Duchom Svätým a nám odovzdaný vo sviatosťiach (Jn 19,34; porov. 1Jn 1,7;5,6-7). List Hebrejom ťaží, môžeme to tak pove-

dať, liturgické zhmutia tohto tajomstva. Ježiš cez svoje utrpenie a smrť, svoje sebadarovanie v Duchu večnom, sa stal našim Veľkňazom a „prostredníkom novej zmluvy“ (9,15). Tieto slová privolávajú tie isté slová nášho Pána počas Poslednej večere, keď On ustanovil Eucharistiu ako sviatosť svojho tela, darovaného za nás, a svojej krvi, krvi novej a večnej zmluvy vydané na odpustenie hriechov (porov. Mk 14,24; Mt 26,28; Lk 22,20).

Verná Kristovmu príkazu „Toto robte na moju pamiatku.“ (Lk 22,20), Cirkev v každom čase a na každom mieste slávi Eucharistiu, až kým Pán nepride v sláve, tešiac sa jeho sviatosťnej prítomnosti a čerpajúc zo sily jeho obety spásy pre vykúpenie sveta. Realita Eucharistickej obety vždy bola srdcom katolíckej viery; diskutovaná v 17. Storočí, bola slávnostne potvrdená na Tridentskom koncile, v kontexte nášho ospravedlivenia v Kristovi.

Tu v Anglicku, ako vieme, mnohí neúnavne bránili svätú omšu, často za veľkú cenu, poloziac život za zbožnosť k Najsvätejšej Eucharistii, ktorá je charakteristická pre katolicizmus v týchto krajoch.

Eucharistická obeta Kristovho Tela a Krvi zahŕňa vždy raz tajomstvo utrpenia nášho Pána, ktoré pokračuje v údoch jeho mystického Tela, Cirkvi, v každej epoche. Veľký kríž, ktorý nás tu prevyšuje, nám pripomína, že Kristus, náš Veľkňaz, dennodenne zjednocuje naše obety, naše utrpenia, naše potreby, nádeje a túžby po nekonečných zásluhách jeho obety.

Pre neho, s ním a v ňom pozdvihujeme naše telá ako svätú a Bohu milú obeť (porov. Rim 12,1). V tomto zmysle sme vzatí do jeho večného obetovania sa, dopĺňajúc, ako konštatuje svätý Pavol, na vlastnom tele to, čo chýba Kristovmu utrpeniu pre jeho telo, ktorým je Cirkev (porov. Kol 1,24). V živote Cirkvi, v jej skúškach a trápeniach, Kristus pokračuje byť, podľa ostrého vyjadrenia Pascala, v agónii až do konca sveta (Pensées, 553, éd. Brunschvicg).

Tento aspekt tajomstva drahej Kristovej krvi vidíme reprezentovaný vo výrečnejšej forme mučeníkmi každej doby, ktorí pili z kalicha, z ktorého pil sám Kristus a ktorých krv, rozptýlená v jednote s jeho obetou, dá Cirkvi nový život. Čo sa tiež odráža v našich bratoch a sestrahách vo svete, ktorí ešte dnes trpia diskriminácie a prenasledovania za ich kresťanskú vieru. Ale tiež je prítomný, často skrytý v utrpeniach všetkých tých jednotlivých kresťanov, ktorí dennodenne zjednocujú ich obety s tý-

mi Pánovými na posvätenie Cirkvi a vykúpenie sveta. Osobitným spôsobom si spomínam na všetkých tých, ktorí sú duchovne zjednotení s týmto eucharistickým slávením, predovšetkým chorí, starí ľudia, handicapovaní a tí, ktorí trpia psychicky a duševne.

Myslím tu tiež na obrovské utrpenie spôsobené zneužívaním detí, špeciálne v Cirkvi a zo strany jej duchovných. Vyjadrujem predovšetkým moju hlbokú bolesť nevinným obetiam týchto nedefinovatelných kriminálnych činov, spolu s nádejou, že sila Kristovej milosti, jeho obety zmierenia, prinesie hlboké uzdravenie a pokoj do ich života. Uznávam tiež, spolu s vami, hanbu a pokorenie, ktoré sme všetci vytrpeli ako dôsledok týchto hriechov; pozývam vás obetovať ich Pánovi s dôverou, že tento trest napomôže k uzdraveniu obetí, k očisteniu Cirkvi a k obnove jej sekulárnej úlohy formácie a starostlivosti o mladých. Vyjadrujem moju vďačnosť za úsilie, ktorým sa tento problém zodpovedne riešil a všetkých vás žiadam o vyjadrenie vášho povzbudenia obetiam a solidaritu voči vašim kňazom.

Drahí priatelia, vráťme sa ku kontemplácii veľkého kríža a ukrižovaného, ktorý tróni nad nami. Ruky nášho Pána, rozpäťé na Kríži, nás pozývajú kontemplanovať tiež naše participovanie na jeho večnom kňazstve a zodpovednosť, ktorú máme, nakoľko sme údmi jeho tela, teda zodpovednosť prinášať do sveta, v ktorom žijeme, zmiernu moc jeho obety. Druhý vatikánsky koncil hovoril výrečným spôsobom o nevyhnutnej úlohe laikov niest' ďalej misiu Cirkvi, skrze úsilie slúžiť ako kvas Evanjelia v spoločnosti, pracujúc pre šírenie Božieho kráľovstva vo svete (porov. Lumen gentium, 31; Apostolicam actuositatem, 7).

Upozornenie koncilu veriacim laikom, aby prijali svoj krstný záväzok participujúc na Kristovej misii zhrňa intuície a učenie Johna Henryho Newmana. Kiež môžu hlboké myšlienky tohto veľkého Angličana pokračovať v inšpirovaní všetkých Kristových nasledovníkov v tejto zemi, aby sa priblížili k nemu každou ich myšlienkou, slovom a aby neúnavne pracovali na obrane tých nemaných morálnych právd, ktoré prevzaté, prežiarené a potvrdené Evanjeliom stoja pri základe spoločnosti skutočne ľudskej, správnej a slobodnej.

Ako veľmi potrebuje súčasná spoločnosť toto svedectvo! Ako veľmi potrebujeme, v Cirkvi a spoločnosti, svedkov krásy a svätosti, svedkov lesku pravdy, svedkov radosti a slobody, ktorí sa rodia zo živého vzťahu s Kristom! Jednou z najväčších výziev, ktorej musíme dnes čeliť je - ako rozprávať presvedčivým spôsobom o múdrosti a oslobodzujúcej sile Božieho slova svetu, ktorý veľmi často vidí Evanjelium skôr ako limitovanie ľudskej slobody a nie ako naopak pravdu, ktorá oslobodzujú naše mysle a prežaruje naše úsilie žiť v múdrom a dobrom svete, či už individuálne alebo ako členovia spoločnosti.

Modlime sa teda, aby si katolíci tejto zeme stále viac uvedomovali svoju dôstojnosť kňazského ľudu, ktorý je povolán zasväcovať svet Bohu prostredníctvom života

viery a svätosti. A kiež tento rast apoštolskej horlivosti môže byť sprevádzaný zvýšeným počtom modlitieb za povolaniu do služobného kňazstva. Čím viac sa rozvinie laický apoštolát, tým urgentnejšie bude cítiť potrebu kňazov, a čím viac si laici prehĺbia vedomie vlastného špecifického povolania, tým viac bude evidentné to, čo je vlastné kňazovi. Kiež mnohí mladí tejto zeme môžu nájsť silu odpovedať na volanie Majstra do služobného kňazstva, ponúknuť svoje životy, svoje energie a talenty Bohu, budujúc tak jeho ľud v jednote a vernosti Evanjeliu, špeciálne skrze slávenie Eucharistickej obety.

Drahí priatelia, v tejto Katedrále Najdrahšej Krvi vás pozývam ešte raz k tomu, aby ste hľadeli na Krista, pôvodcu a zavŕšiteľa našej viery (porov. Hebr 12,2). Žiadam vás, aby ste sa ešte viac naplno zjednotili s Pánom, zúčastňujúc sa na jeho obete na Kríži a ponúknuť mu túto „duchovnú bohoslužbu“ (porov. Rim 12,1), ktorá objíma každý aspekt nášho života a vyjadruje sa v záväzku spolupracovať na príchode jeho Kráľovstva. Nakoniec vás prosím, aby ste sa taktó robiac pripojili k zástupom veriacich dlhej kresťanskej histórie tejto zeme a budovali spoločnosť skutočne hodnú človeka, hodnú tých najušľachtilejších tradícií vášho národa. Amen.

Príhovor Benedikta XVI. mladým po svätej omši vo Westminsterskej katedrále

Počas stretnutia s mladými, ktoré nasledovalo po svätej omši vo Westminsterskej katedrále, Svätý Otec im adresoval nasledujúce slová:

Drahí mladí priatelia,

dakujem za váš srdečný pozdrav! „Srdce hovorí k srdcu“ – cor ad cor loquitur – ako viete. Vybral som tieto slová tak drahé kardinálovi Newmanovi ako motto tejto mojej návštevy. V týchto nemnohých momentoch, keď sme spolu, túžim vám rozprávať zo srdca a žiadať vás, aby ste otvorili vaše tomu, čo vám poviem.

Predovšetkým žiadam od každého z vás hľadiť do vnútra vlastného srdca. Myslíte na všetku lásku, na prijatie ktorej bolo vaše srdce stvorené a na všetku lásku, ktorú je ono povolané darovať. Až do úplného konca, boli sme stvorení pre lásku, pre milovanie. Toto je to, čo zamýšľa Biblia, keď tvrdí, že sme boli stvorení na obraz a Božiu podobu: boli sme stvorení, aby sme poznali Boha lásky, Boha, ktorý je Otec, Syn a Duch Svätý a aby sme našli naše plné realizovanie sa v tej božskej láske, ktorá nepozná ani začiatok ani koniec.

Boli sme stvorení na prijatie lásky a tým pádom ju máme. Každý deň by sme mali ďakovať Bohu za lásku, ktorú sme už prijali, za lásku, ktorá nás urobila tým, čím sme, lásku, ktorá nám ukázala, čo je v živote skutočne dôležité. Musíme ďakovať Pánovi za lásku, ktorú sme prijali od našich rodín, priateľov, učiteľov a od všetkých tých osôb, ktoré nám v živote pomohli, aby sme pochopili nakoľko sme drahí, v ich očiach a v očiach Boha.

Boli sme tiež vytvorení, aby sme lásku darovali, aby

sme z lásky vytvorili inšpiráciu každej našej aktivity, pevnejšiu realitu nášho života. Občas sa to zdá veľmi prirodzené, špeciálne keď cítime eufóriu lásky, keď sú naše srdcia naplnené štedrosťou, ideálmi, túžbou pomáhať druhým, konštruovať lepší svet. Ale takisto si uvedomujeme, že milovať je ťažké: naše srdcia môžu ľahko zatvrdnúť egoizmom, závišťou, pýchou. Blahoslavená Matka Tereza z Kalkaty, veľká Misionárka Lásky, nám pripomínala, že dať lásku, lásku čistú a štedrú, je ovocím každodenného rozhodnutia. Každý deň si musíme vybrať, že budeme milovať a to vyžaduje pomoc, pomoc, ktorá vychádza z Krista, z modlitby, z múdrosti, ktorá sa nachádza v jeho slove a z milosti, ktorú na nás On sám vylieva vo sviatostiach svojej Cirkvi.

Toto je poslanstvo, ktoré dnes túžim zdieľať spolu s vami. Žiadam vás, aby ste sa pozerali každý deň do vnútra vášho srdca a tak našli prameň každej autentickkej lásky. Ježiš je tam vždy, pokojne čakajúc, že sa zahlbíme do svojho vnútra, aby sme spolu s ním počúvali jeho hlas. V hĺbke vášho srdca vás volá, aby ste s ním prežili čas v modlitbe. Ale tento typ modlitby, skutočnej modlitby, si žiada disciplínu: žiada si nájsť momenty ticha – silencia každý deň. Často to znamená čakať pokiaľ Pán prehovorí. Tiež medzi zamestnaniami a stresom nášho každodenného života potrebujeme nechať miesto tichu, pretože práve v tichu nájdeme Boha a je to ticho – silencium, kde môžeme odhaliť kto naozaj sme. A s tým odhalíme osobitné povolanie, ktoré nám Boh dal na budovanie jeho Cirkvi a na vykúpenie nášho sveta.

Srdce hovorí k srdcu. S týmito slovami vyslovenými z môjho srdca, drahí mladí priatelia, vás uistujem o mojich modlitbách za vás, aby vaše životy prinášali mnoho ovocia pre rast civilizácie lásky. Prosim vás tiež, aby ste sa modlili za mňa, za moju službu Petrovho nástupcu a za potreby Cirkvi vo svete. Na vás, na vaše rodiny a na vašich priateľov zo srdca od Boha zvolávam požehnanie múdrosti, radosti a pokoja.

-dk-

Slová Benedikta XVI. delegácii Walesu

Po svätej omši a príhovore mladým pozdravil Svätého Otca vo Westminstersej katedrále Mons. Edwin Regan, biskup Wrexhamu, ako zástupca delegácie Waleskému ľudu. Svätý Otec odpovedal na jeho pozdrav nasledujúcimi slovami:

„Vážený brat Mons. Regan,

ďakujem za vrúcny pozdrav, ktorý ste mi v mene veriacich Walesu adresovali. Som šťastný, že mám túto príležitosť vzdať hold tomuto národu, jeho starobylým kresťanským tradíciám a posvätiť mozaiku svätého Dávida, patróna Waleského ľudu ako i zapáliť sviečku pri soche Našej Panej z Cardiganu.

Svätý Dávid bol jedným z veľkých svätcov šiesteho storočia, zlatého veku svätcov a misionárov týchto ostrovov a bol preto zakladateľom kresťanskej kultúry, ktorá tvorí základy modernej Európy. Dávidove kázne boli jednoduché, ale hlboké. Slová, ktoré hovoril mníchom, keď zomieral boli tieto: „Buďte šťastní, zachovajte si vieru a robte jednoduché veci“. Tieto jednoduché veci zjavujú našu lásku k tomu, ktorý nás miloval ako prvý (porov. 1 Ján 4,19) a zjednocujú ľudí v jednom spoločenstve viery, lásky a služby. Kiež odkaz svätého Dávida v celej svojej jednoduchosti a bohatstve naďalej zaznieva v dnešnom Walesu a priťahuje srdce jeho ľudu k obnovennej láske ku Kristovi a jeho Cirkvi.

Vo svojich stáročných dejinách sa ľud Walesu vyznačoval svojou úctou k Matke Božej. Dokazujú to nespočetné miesta, ktoré sa vo Walesu nazývajú „Llanfair“ - Máriin kostol. Chystám sa zapáliť sviecu stojacu pri Našej Panej a modlím sa, aby sa naďalej prihovárala u svojho Syna za všetkých mužov a ženy Walesu. Nech svetlo Kristovo naďalej riadi ich kroky a utvára život a kultúru ich národa.

Žiaľ, v priebehu tejto návštevy som nemohol navštíviť Wales. Ale dúfam, že táto nádherná socha, ktorá sa teraz vráti späť do národnej svätyne Našej Panej z Cardiganu, bude stále pripomínať hlbokú lásku pápeža k Waleskému ľudu a jeho ustavičnú blízkosť, ako v modlitbe, tak v spoločenstve Cirkvi.“

-pd-

Príhovor Benedikta XVI. chorým počas návštevy Domu seniorov

V sobotu popoludní mala hlava Katolíckej cirkvi na programe o 17.00 hodine miestneho času návštevu Domova pre seniorov „St. Peter's residence“, kde ho privítal arcibiskup Southwarku Mons. Peter Smith. Po modlitbe a požehnaní sa potom Svätý Otec stretol s chorými a prítomným sa prihovoril.

„Moji drahí bratia a sestry,

som naozaj spokojný, že som medzi vami, rezidentmi Domu svätého Petra a ďakujem sestre Marie Claireovej a pani Taskperovej za ich milé slová privítania vo vašom mene. Som tiež rád, že môžem pozdraviť arcibiskupa Smitha zo Southwarku, ako aj Malé sestry chudobných, personál a dobrovoľníkov, ktorí vám slúžia.

S pokrokom medicíny a ďalšími faktormi spojenými s predlžovaním veku je dôležité poznať prítomnosť rastúceho počtu starších ako požehnanie pre spoločnosť. Každá generácia sa môže učiť skúsenosti a múdrosti predchádzajúcej generácie. Okrem toho zabez-

pečenie starostlivosti starším osobám by nemalo byť predovšetkým považované za skutok veľkodušnosti, ale ako splácanie dlhu vďačnosti.

Cirkev zo svojej strany mala vždy veľký rešpekt voči starším. Štvrté prikázanie, „Cti svojho otca a svoju matku, ako ti prikázal Pán, tvoj Boh“, je spojené s prísľúbením, „aby dni tvojho života dlho trvali a aby sa ti darilo na zemi, ktorú ti dá Pán, tvoj Boh! (Dt 5,16).

Táto činnosť Cirkvi pre starších a chorých neponúka iba lásku a starostlivosť, ale Boh ju odplatí požehnaním, ktoré prísľúbil na zemi, keď bude toto prikázanie zachovávané. Boh chce určitý rešpekt pre dôstojnosť a hodnotu, zdravie a blahobyt starších a napriek svojim charitatívnym inštitúciám vo Veľkej Británii a ako aj inde, Cirkev chce plniť Pánov príkaz, aby sa rešpektoval život bez ohľadu na vek a podmienky.

Na začiatku môjho pontifikátu som povedal: „Každý z nás je chcený, každý z nás je milovaný, každý z nás je potrebný“ (Homília svätej omše na začiatku Petrovho úradu biskupa Ríma, 24. apríla 2005). Život je jedinečný dar v každom štádiu, od počatia až po prirodzenú smrť a prináleží iba Bohu dať ho alebo ho vziať. Nieкто sa môže tešiť dobrému zdraviu do vysokého veku; ale rovnako kresťania by nemali mať strach mať účasť na utrpeniach Krista, keď to Boh chce, aby sme čelili chorobe. Môj predchodca, pápež Ján Pavol II., trpel verejne v posledných rokoch svojho života. Bolo jasné všetkým, že žil toto spojenie s utrpeniami nášho Pána. Jeho radosť a trpezlivosť, ako k tomu pristupoval v posledných dňoch, boli výrečné a boli dojímavým príkladom pre všetkých nás, ktorí musíme niesť ťarchu rokov, ktoré sa zvyšujú.

Preto som prišiel medzi vás nie iba ako otec, ale predovšetkým ako brat, ktorý dobre pozná radosti a výzvy, ktoré sú spojené s vekom. Naše dlhé dni života nám ponúkajú príležitosť oceniť krásu najväčších darov, ktoré nám Boh dal, dar života, ako aj krehkosť ľudského ducha. Tí, ktorí medzi nami žijú už niekoľko rokov, majú nádhernú príležitosť prehĺbiť si vedomie tajomstva Krista, ktorí sa ponížil, aby prijal našu ľudskú prirodzenosť. Kým rastie naše normálne obdobie života, ubúdajú naše fyzické schopnosti; a predsa tieto obdobia môžu byť zo všetkých našich rokov v našom živote duchovne najplodnejšími. Tieto roky sú príležitosťou zahrnúť do vrúcnej modlitby všetkých tých, ktorých sme mali radi v tomto živote a vložiť do nej všetko to, čo sme a čo sme urobili z Božej milosti a láskavosti. Toto bude určite veľkou duchovnou útechou a dovoľí nám objaviť nanovo jeho lásku a jeho dobrotu po všetky dni nášho života.

S týmito pocitmi, drahí bratia a sestry, vás zo srdca uistujem o mojich modlitbách za vás všetkých a prosím vás, aby ste sa modlili aj vy za mňa. Nech naša blahoslavená Panna a jej ženích svätý Jozef prosia za našu radosť v týchto dňoch a vyprosia nám požehnanie pokojného prechodu do budúcnosti.

Boh nech vás žehná“!

-pd-

Príhovor Benedikta XVI. na modlitbovom bdení v Hyde Parku

V sobotu o 18.00 hodine miestneho času sa Svätý Otec papa-mobilom premiestnil do londýnskeho Hyde Parku. Ide o jeden z najväčších parkov v Londýne známy tým, že sa tam obyvatelia môžu slobodne vyjadriť na najrôznejšie témy. Tam sa konalo modlitbové bdenie. Pápež sa prítomným príhovoril týmito slovami:

Drahí bratia a sestry v Kristovi,

tento večer je naplnený radosťou, nesmiernou duchovnou radosťou nás všetkých. Zišli sme sa tu, na modlitbovej vigílii, aby sme sa pripravili na zajtrajšiu omšu, pri ktorej bude blahoslavený veľký syn tohto národa, kardinál John Henry Newman. Koľko ľudí v Anglicku a na celom svete čakalo na tento moment. I pre mňa osobne je veľkým potešením, že môžem prežívať túto udalosť spolu s vami. Ako viete, Newman v minulosti ovplyvnil môj život a moje uvažovanie, podobne ako tomu bolo u mnohých iných osôb za hranicami týchto ostrovov. Dráma Newmanovho života nás vyzýva skúmať naše životy a vidieť ich v širšom kontexte Božieho plánu, rásť v spoločenstve s Cirkvou všetkých čias a všetkých miest: s Cirkvou apoštolov, Cirkvou mučeníkov, Cirkvou svätých, Cirkvou, ktorú Newman miloval a ktorej poslaniu zasvätil celý svoj život.

Ďakujem biskupovi Petrovi Smithovi za láskavé slová na privítanie, ktoré predniesol vo vašom mene a som zvlášť potešený tým, že je na tejto vigílii prítomných mnoho mladých ľudí. Tento večer by som v kontexte našej spoločnej modlitby rád uvažoval spolu s vami o niektorých aspektoch Newmanova života, ktoré považujem za dôležité pre náš život ako veriacich a pre život Cirkvi dnes.

Dovoľte mi začať pripomenutím, že Newman, ako sám hovorí, pozeral na celú svoju životnú púť vo svetle mocnej skúsenosti konverzie, ktorú prežil vo svojej mladosti. Bola to bezprostredná skúsenosť pravdy Božieho slova, objektívnej reality kresťan-

ského zjavenia, ako ju odovzdáva Cirkev. Táto náboženská a súčasne intelektuálna skúsenosť inšpirovala jeho povolanie slúžiť evanjeliu, jeho rozlišovanie prameňov spoľahlivého učenia v Božej Cirkvi a jeho zápal za obnovu cirkevného života vo vernosti apoštolskej tradícii. Na konci života Newman opísal svoje úsilie ako boj proti rastúcej tendencii považovať náboženstvo za čisto privátnu a subjektívnu záležitosť, za otázku osobného názoru. Tu spočíva prvé ponaučenie, ktoré si z jeho života môžeme vziať. V našej dobe, kedy sa intelektuálny a mravný relativizmus snažia oslabiť samotné základy našej spoločnosti, nás Newman napomína, že ako muži a ženy stvorení na obraz a podobu Boha sme boli stvorení, aby sme poznávali pravdu, aby sme v nej našli našu definitívnu slobodu a naplnenie najhlbších ľudských túžob. Jedným slovom, boli sme myslení tak, aby sme poznali Krista, ktorý je „Cestou, Pravdou a Životom“ (Ján 14,6).

Newmanov život nás okrem toho učí, že nadšenie pre pravdu, pre intelektuálnu poctivosť a pre pravé obrátenie v sebe zahŕňa veľkú cenu, ktorú je treba zaplatiť. Pravdu, ktorá nás oslobodzuje, si nemožno nechávať pre seba, vyžaduje svedectvo, potrebuje byť počutá a jej presvedčivosť v konečnom dôsledku vychádza z nej samej a nie z ľudskej výrečnosti alebo úsudku, do ktorých ju možno uložiť. Neďaleko odtiaľto, v Tyburne, zomrel za vieru veľký počet našich bratov a sestier. Svedectvo ich vernosti až do konca bolo mocnejšie než inšpirované slová, ktoré mnohí z nich predniesli predtým, než všetko odovzdali Pánovi. Cenou za vernosť evanjeliu v našej dobe nie je obesenie, utopenie a rozštvrtenie, ale často to obnáša byť zaradení medzi bezvýznamných a smiešnych. Cirkev sa však nemôže zbaviť povinnosti hlásať Krista a jeho evanjelium ako spásanosnú pravdu, prameň definitívneho šťastia jednotlivcov i základ spravodlivej a ľudskej spoločnosti.

Newman nás nakoniec učí, že ak prijmeme pravdu Kristovu a nasadíme svoj život pre neho, neexistuje žiadna separácia medzi tým, čo veríme a spôsobom, akým žijeme svoju existenciu. Každá naša myšlienka, slovo a činnosť musia smerovať ku sláve Božej a k šíreniu jeho kráľovstva. Newman to pochopil a bol veľkým šampiónom prorockého úradu kresťanských laikov. Jasne videl, že pravdu môžeme prijať nielen ako čisto intelektuálny úkon, ale skôr prostredníctvom duchovnej dynamiky, ktorá preniká do najintímnejších záhybov nášho bytia. Pravda nie je odovzdávaná len formálnym vyučovaním, akokoľvek je dôležité, ale tiež svedectvom celostne žitého života, verne a sväto. Tí, ktorí žijú z pravdy a v pravde, inštinktívne rozpoznávajú, čo je falošné a prečo je práve faloš nepriateľom krásy a dobra, ktoré sprevádza žiara pravdy, veritatis splendor.

Prvé čítanie dnešného večera bola veľkolepá modlitba, ktorou svätý Pavol prosí, aby nám bolo dané poznať „Kristovu lásku, ktorá presahuje všetko poznanie“ (porov. Ef 3,14-21). Apoštol prosí, aby Kristus prebýval v našich srdciach vierou (porov. Ef 3,17), aby sme „boli schopní pochopiť – ako všetci kresťania – celú tú šírku a dĺžku, výšku i hĺbku“ tejto lásky. Vierou začneme vidieť Božie slovo ako svetlo našich krokov a svetlo na ceste (porov. Ž 119, 105). Ako nespočetní svätí, ktorí ho na ceste kresťanského učenia predišli, Newman učil, že „láskavé svetlo“ viery nám dáva uvedomiť si pravdu o nás samotných, o našej dôstojnosti Božích detí a vznešeného údela, ktorý nás čaká v nebi. Ak dovolíme tomuto svetlu viery osvetľovať naše srdce a ak sa mu zveríme denným spojením s Pánom v modlitbe a účasťou na sviatostiach Cirkvi, ktoré sú darcami života, staneme sa tak sami svetlom pre tých, ktorí sú okolo nás; budeme plniť „prorocký úrad“, často nevedomky a priťahovať ľudí bližšie k Pánovi a k jeho pravde. Bez života modlitby, bez vnútornej premeny, ku ktorej dochádza skrze milosť sviatostí, –slovami Newmana – „vyžarovať Krista“ a staneme sa iba ďalším „zvučiacim cimbalom“ (1 Kor 13,1) vo svete, ktorý je už plný rastúceho hluku a zmätku, falošných ciest vedúcich len k hlbokéj bolesti srdca a do ilúzie.

Jedna z najobľúbenejších meditácií kardinála obsahuje tieto slová: „Boh ma stvoril, aby som mu ponúkol určitú špecifickú službu. Zveril mi určitú prácu, ktorú nezveril inému“ (Meditations on Christian Doctrin). Vidíme tu Newmanov cenný kresťanský realizmus, bod, v ktorom sa viera a život nevyhnutne stretávajú. Viera je určená niesť plody v premene nášho sveta mocou Ducha Svätého, ktorý pôsobí v živote a konaní veriacich. Nikto, kto sa realisticky pozerá na náš dnešný svet, nemôže si myslieť, že kresťania si môžu naďalej každý deň robiť svoje veci a ignorovať pritom hlbokú krízu viery, ktorá dolieha na spoločnosť, alebo jednoducho dúfať, že poklad hodnôt odovzdávaný v priebehu kresťanských storočí môže naďalej sám inšpirovať a utvárať budúcnosť našej spoločnosti. Vieme, že v časoch kríz a vzbúr dal Boh zrod veľkým svätcom a prorokom, aby bola obnovená Cirkev i spoločnosť. Prechováваме dôveru v jeho prozreteľnosť a modlíme sa za jeho neustále vedenie. Každý z nás je však podľa vlastného životného stavu povolaný pričiniť sa o šírenie Božieho kráľovstva a nasýtiť časný život hodnotami evanjelia. Každý z nás má poslanie, každý je povolaný zmeniť svet, pracovať pre kultúru života, kultúru, ktorá je stvárnena láskou a úctou k dôstojnosti každej ľudskej osoby. Ako nás učí Pán v evanjeliu, ktoré sme práve počuli, naše svetlo má žiariť pred všetkými, aby videli naše dobré skutky a velebili nášho Otca na nebesiach (porov. Mt 5,16).

Tu by som rád povedal zvlášť niečo pre prítomných mladých ľudí. Drahí mladí priatelia, jedine Ježiš vie, akú „špecifickú službu“ pre vás vymyslel. Buďte otvorení jeho hlasu, ktorý znie v hĺbke vášho srdca; i teraz hovorí jeho srdce k vášmu. Kristus potrebuje rodiny, ktoré pripomínajú svetu dôstojnosť ľudskej lásky a krásu rodinného života. Potrebuje mužov a ženy, ktorí venujú svoj život šľachetnému poslaniu výchovy, budú sa venovať starostlivosti o mládež a budú ju formovať podľa cesty evanjelia. Potrebuje tých, ktorí zasvätia svoj život ceste dokonalej lásky nasledovaním čistoty, chudoby a poslušnosti a budú mu slúžiť v našich najmenších bratoch a sestrách. Potrebuje mocnú lásku kontemplatívnych rehoľných osôb, ktoré nesú svedectvo a pôsobenie Cirkvi svojou ustavičnou modlitbou. A potrebuje kňazov, dobrých a svätých kňazov, mužov pripravených stratiť vlastný život pre svoje stádo. Pýtajte sa Boha, čo má s vami v úmysle! Žiadajte veľkodušnosť, aby ste mu mohli povedať „áno“. Nemajte strach darovať sa celkom Ježišovi. On vám daruje potrebnú milosť k plneniu vášho povolania. Dovoľte mi ukončiť tento príhovor výzvou, aby ste sa pripojili ku mne budúci rok v Madride na Svetovom dni mládeže. Vždy je to skvelá príležitosť rásť v láske ku Kristovi a byť spolu s tisíckami ďalších mladých povzbudení v radostnom živote z viery. Dúfam, že sa tam s mnohými z vás stretnem!

A teraz, drahí priatelia, pokračujme v tejto modlitbovej vigílii a pripravme sa na stretnutie s Kristom, ktorý je prítomný medzi nami v Najsvätejšej sviatosti oltárnej. Spoločne v mlčaní našej spoločnej adorácie otvorme myseľ a srdce jeho prítomnosti, jeho láske, presvedčivej moci jeho pravdy. Ďakujeme osobitne za neustále svedectvo tejto pravde, ktoré vydal kardinál John Henry Newman. S dôverou v modlitbu prosme Boha, aby osvecoval naše kroky i britskú spoločnosť láskavým svetlom svojej pravdy, svojej lásky a svojho pokoja. Amen.

Stretnutie Svätého Otca s obeťami sexuálneho zneužívania členmi kléru

Tlačové stredisko Svätej Stolice vydalo správu o stretnutí Svätého Otca s obeťami sexuálneho zneužívania členmi kléru, ktoré sa uskutočnilo v sobotu 18. septembra 2010 na apoštolskej nunciature v londýnskej štvrti Wimbledon počas prebiehajúcej štátnej návštevy Veľkej Británie.

V správe sa uvádza: „Benedikt XVI. bol veľmi pohnutý tým, čo mu rozprávali a vyjadril hlboký zármutok a zahanbenie nad tým, čo museli obeť a ich rodiny vytrpieť. Pomodlil sa s nimi a uistil ich, že Katolícka cirkev bude aj naďalej zavádzať účinné opatrenia na ochranu mladých ľudí. Že robí všetko preto, aby boli obvinenia preverené, aby bola náležitá spolupráca s verejnými činiteľmi a aby boli vydaní spravodlivosti členovia kléru a rehoľníci, ktorí boli z týchto ťažkých zločinov obvinení. Tak ako pri iných príležitostiach sa pápež modlil za to, aby všetky obeť zneužívania mohli zakúšať uzdravenie a zmierenie a aby dokázali prekonať vlastnú úzkosť z minulosti aj súčasnosti a dosiahnuť vyrovnanosť a novú nádej do budúcnosti“.

Po tomto stretnutí hovoril Benedikt XVI. so skupinou odborníkov a dobrovoľníkov, ktorí sa v cirkevnom prostredí venujú ochrane detí a mládeže a v svojom príhovore k nim povedal:

„Drahí priatelia, som rád, že mám príležitosť pozdraviť vás, zástupcov mnohých profesionálov a dobrovoľníkov, ktorí ste v cirkevnom prostredí zodpovední za ochranu detí. Cirkev má dlhú tradíciu v starostlivosti o deti od ich najútľejšieho veku až po dospelosť. Nasleduje tak láskyplný príklad Krista, ktorý žehnal deťom, ktoré k nemu prinášali, a učil svojich učeníkov, že práve im patrí Božie kráľovstvo.“

Vaša práca, ktorú vykonávate podľa odporúčaní vypracovaných v prvej fáze „Nolanovou správou“ a následne Cumberlegovou komisiou, výrazným spôsobom prispela k presadzovaniu bezpečného prostredia pre mladých ľudí. Pomáha zaistiť účinnosť preventívnych opatrení a ich starostlivé dodržiavanie a taktiež rýchle a spravodlivé riešenie akýchkoľvek obvinení za zneužívanie. V záujme mnohých detí a ich rodičov, ktorým slúžite, mi dovoľte, aby som vám poďakoval za vašu dobrú prácu, ktorú vykonávate a budete i naďalej v tejto oblasti vykonávať.

Je poľutovaniahodné, že deti trpeli zneužívaním a zlým zaobchádzaním niektorých kňazov a zasvätených osôb aj cez dlhú tradíciu starostlivosti o nich v cirkvi. Všetci sme si tak viac uvedomili potrebu chrániť deti a vy tvoríte významnú časť rozsiahlej reakcie cirkvi na tento problém. Hoci nie je dôvod k sebachvále, je dobré vyjadriť uznanie, kde je to na mieste: je potrebné uznať úsilie cirkvi v tejto krajine aj inde, obzvlášť v posledných desiatich rokoch, o zaistenie bezpečia detí a mladých ľudí a úsilie mať ich v úcte počas dospievania. Modlím sa za to, aby vaša veľkorysá služba prispela k posilneniu atmosféry dôvery a k obnoveniu úsilia pre dobro detí, ktoré sú tak drahocenným Božím darom. Kiež Boh dopraje úspech vašej práci a kiež na vás zošle svoje požehnanie.

TS ČBK

Blahorečenie kardinála Johna Henryho Newmana

Pápežská návšteva Veľkej Británie vyvrcholila v nedeľu blahorečením kardinála Johna Henryho Newmana v Birminghame. Eucharistická slávnosť začalo o 10.00 hod. miestneho času v Cofton parku. Svätý Otec v homílii povedal:

Drahí bratia a sestry v Kristovi,

tento deň, ktorý nás zhromaždil tu v Birminghame, je veľmi priaznivý. V prvom rade, je to Pánov deň, nedeľa, deň, keď náš Pán Ježiš Kristus vstal z mŕtvych a navždy zmenil smerovanie ľudských dejín, ponúknuc nový život a nádej všetkým, ktorí žijú v tme a tieni smrti. Preto sa kresťania na celom svete v tento deň zhromažďujú, aby vzdali chválu a vďaku Bohu za veľké zázraky, ktoré pre nás urobil. Dnešná nedeľa tiež znamená významný moment v živote britského národa, nakoľko je to deň, keď si pripomína 70. výročie „Battle of Britain“. Pre mňa, ktorý som žil a trpel počas temných dní nacistického režimu v Nemecku, je nesmierne dojímavé byť tu s vami pri tejto príležitosti, a pripomenúť, koľko z vašich spoluobčanov obetovalo svoje životy, odvážne odolávajúc moci tejto nenávistej ideológie. Moje myšlienky smerujú zvlášť do neďalekého Coventry, ktoré trpelo ťažkým bombardovaním a masívnymi stratami na životoch v novembri 1940. O 70 rokov neskôr si s hanbou a zdesením pripomíname hrozivý počet obetí a deštrukciu, ktorú so sebou vojna prináša, a obnovujeme naše odhodlanie pracovať pre pokoj a zmierenie kdekolvek sa rysuje hrozba konfliktu. Je tu však aj ďalší, radostnejší dôvod, prečo je dnešok výnimočným dňom pre Veľkú Britániu, Midlands, pre Birmingham. Je to deň, počas ktorého je kardinál John Henry Newman oficiálne pozdvihnutý k úcte oltára a vyhlásený za blahoslaveného.

Ďakujem arcibiskupovi Bernardovi Longleymu za jeho láskavé privítanie na začiatku svätej omše dnes ráno. Vzdávam hold všetkým, ktorí tak ťažko dlhé roky pracovali pre podporu kauzy kardinála Newmana, vrátane otcov z Birminghamského oratória a členov duchovnej rodiny Das Werk. Pozdravujem každého z Veľkej Británie, Írska a ostatných končín, kto sem prišiel; ďakujem za vašu prítomnosť na tejto oslave, na ktorej vzdávame slávu a chválu Bohu za hrdinské cnosti bohabojného Angličana.

Anglicko má dlhú tradíciu svätcov mučeníkov, ktorých odvážne svedectvo celé stáročia živilo a inšpirovalo tunajšiu katolícku komunitu. Je správne a vhodné, že dnes uznávame svätosť vyznávača, syna tohto národa, ktorý síce nebol povolaný preliať svoju krv pre Pána, no výrečne o ňom svedčil počas svojho dlhého života, venovaného kňazskej službe, a zvlášť kázaniu, vyučovaniu a písaniu. Je hodný zaujať svoje miesto v dlhom rade svätcov a učencov týchto ostrovov, sv. Bédu, sv. Hildy, sv. Aelreda, blahoslaveného Dunsca Scota, aby som spomenul aspoň zopár z nich. V blahoslavenom Johnovi Henrym táto tradícia vznešenej učenosti, hlobo-

kej ľudskej múdrosti a prenikavej lásky k Pánovi, pri-niesla bohaté ovocie, ako znak trvalej prítomnosti Du-cha Svätého hlboko v srdci Božieho národa, prinášajúc hojné dary svätosti.

Motto kardinála Newmana – Cor ad cor loquitur, alebo „Srdce hovorí k srdcu“ – nám umožňuje nahliadnuť do jeho chápania kresťanského života ako povolania k svätosti, zakúšaného ako hlboká túžba ľudského srdca vstúpiť do dôverného spoločenstva so srdcom Boha. Pripomína nám, že vernosť modlitbe nás postupne premieňa do božskej podoby. Ako napísal v jednej zo svojich kázni, „zvyk modlitby, zvyk obracať sa k Bohu a nevidenému svetu v každom období, na každom mieste, v každej núdzi, modlitba, ako hovorím, so sebou nesie to, čo sa dá nazvať prirodzeným účinkom v zduchovňovaní a pozdvihovaní duše. Človek viac nie je tým, čím bol predtým; postupne vstrebáva nové usporiadanie myšlienok, a naplňa sa novými princípmi“ (Parochial and Plain Sermons, iv, 230-231). Dnešné evanjelium nám hovorí, že nikto nemôže byť sluhom dvoch pánov (porov. Lk 16:13), a učenie blahoslaveného Johna Henryho o modlitbe vysvetľuje, ako sa verný kresťan definitívne dostáva do služby jedného skutočného Učiteľa, ktorý jediný má nárok na našu bezpodmienečnú oddanosť (porov. Mt 23:10). Newman nám pomáha pochopiť, čo to znamená v našom každodennom živote: hovorí nám, že náš božský Učiteľ určil zvláštnu úlohu každému z nás, „definitívnu službu“, ktorá jedinečne prináleží každému jednému človeku: „Mám svoje poslanie“, napísal, „som ohnivko v reťazi, puto spojenia medzi ľuďmi. Nestvoril ma pre nič. Budem konať dobro, budem robiť jeho prácu; budem anjelom pokoja, kazateľom pravdy na svojom mieste... ak to budem robiť, budem dodržiavať jeho prikázania a slúžiť mu vo svojom povolaní (Meditations and Devotions, 301-2).

Špecifická služba, ku ktorej bol povolaný blahoslavený John Henry, zahŕňala uplatňovanie jeho bystrého intelektu a produktívneho písania v súvislosti s mnohými naliehavými „problémami dňa“. Jeho sondy do vzťahu medzi vierou a rozumom, do živého priestoru

odhaleného náboženstva v civilizovanej spoločnosti, a do potreby všestranne zameraného a rozmanitého prístupu k vzdelávaniu, mali veľký význam nielen pre viktoriánske Anglicko, ale i dnes pokračujú v inšpirovaní a informovaní mnohých po celom svete. Rád by som zvlášť ocenil jeho víziu pre vzdelávanie, ktorá urobila tak veľa pri formovaní etosu, ktorý je dnes hybnou silou katolíckych škôl a kolégií. Ako odhodlaný oponent voči reduktívnemu alebo utilitárskemu prístupu sa snažil dosiahnuť vzdelávacie prostredie, v ktorom by sa spájali intelektuálna výchova, morálna disciplína a náboženská angažovanosť. Projekt založenia Katolíckej univerzity v Írsku mu poskytol príležitosť rozvíjať svoje myšlienky ohľadom tejto problematiky, a zbierka prejavov, ktorú publikoval ako „Idea of a University”, predstavuje ideál, z ktorého sa môžu naďalej učiť tí, ktorí sa angažujú v akademicknej formácii. A, samozrejme, aký lepší cieľ si môžu učitelia náboženstva stanoviť, než slávnu výzvu blahoslaveného Johna Henryho, týkajúcu sa inteligentného, vzdelaného laikátu: „Chcem laikov, ktorí nie sú arogantní, neuvážení v prejave, svárliví, ale ľudí, ktorí poznajú svoje náboženstvo, ktorí doň vstupujú, poznajú svoje miesto, ktorí vedú, čím disponujú a čím nie, ktorí poznajú svoju vieru tak dobre, že z nej môžu skladať účty, ktorí vedú toľko o histórii, že ju môžu obraňovať” (The Present Position of Catholics in England, ix. 390). V tento deň, keď je autor týchto slov pozdvižený k úcte oltára, sa modlím, aby cez jeho orodovanie a príklad, všetci, ktorí sa angažujú v úlohe vyučovania a katechézy, boli inšpirovaní k veľkému úsiliu prostredníctvom vízie, ktorú nám tak jasne predostiera.

Hoci je to intelektuálne dedičstvo Johna Henryho Newmana, ktorému sa, pochopiteľne, dostalo najviac pozornosti v rozsiahlej literatúre, venovanej jeho životu a práci, dám pri tejto príležitosti prednosť záveru, týkajúcejmu sa stručnej úvahy o jeho živote ako kňaza a pastiera duší. Vrúcnosť a ľudskosť, ktoré sú základom jeho pastoračnej služby, sú krásne vyjadrené v ďalšej z jeho známych kázni: „Ak by boli anjeli vašimi kňazmi, drahí bratia, nemohli by s vami súcítiť, sympatizovať, mať voči vám zľutovanie, cítiť voči vám nehu, a nachádzať dôvody pre vaše ospravedlnenie, ako to môžeme robiť my; nemohli by byť vašimi vzormi a vodcami, a vyviest' vás z vášho starého „ja” do nového života, tak, ako tí, ktorí pochádzajú z vašich radov” (Men, not Angels: the Priests of the Gospel, Discourses to Mixed Congregations, 3). On žil túto hlboko ľudskú víziu kňazskej služby vo svojej oddanej starostlivosti o ľudí v Birminghame počas rokov, strávených v Oratóriu, ktoré založil, navštevujúc chorých a chudobných, utešujúc trúchliacich, starajúc sa o väzňov. Niet divu, že po jeho smrti, počas pohrebného sprievodu na miesto, kde je pochovaný, ani nie pol míle odtiaľto, ulice lemovali tisíce ľudí. O 120 rokov neskôr sa veľké davy zhromaždili ešte raz, aby sa radovali zo slávnostného cirkevného uznania výnimočnej svätosti tohto milovaného otca duší. Aký lepší spôsob existuje na vyjadrenie

radosti z tohto momentu, než obrátiť sa na nášho nebeského Otca v srdečnej vďačke, modliac sa slovami, ktoré blahoslavený John Henry Newman vložil do úst anjelských chórov na nebesiach:

„Chvála Najsvätejšiemu na nebeských výšinách i v hĺbinách; najobdivuhodnejšiemu vo všetkých jeho slovách, no ešte viac vo všetkých jeho cestách!” (The Dream of Gerontius)
-dj-/ foto SIR

Príhovor pápeža pred modlitbou Anjel Pána

V závere eucharistickej slávnosti, pred modlitbou Anjel Pána sa pápež obrátil na zhromaždenie 60 tisíc veriacich, ktorí zaplnili priestranstvo Cofton parku týmito slovami:

Bratia a sestry v Kristovi,

som rád, že môžem pozdraviť veriacich zo Seville, kde bola práve včera blahorečená Matka Mária Purissima de la Cruz. Nech je blahoslavená Mária inšpiráciou pre mladé ženy, aby nasledovali jej príklad úplnej lásky k Bohu a k blížnemu.

Keď sa blahoslavený John Henry Newman presťahoval do Birminghamu, pomenoval svoj prvý dom „Maryvale”. Oratórium, ktoré založil, bolo zasvätené Nepoškvrnenému počatiu Panny Márie. Katolícku univerzitu Írsku postavil pod ochranu Márie, Sedes sapientiae. Mnohými spôsobmi žil svoju kňazskú službu v duchu synovskej úcty k Matke Božej. Meditujúc o úlohe Márie v uskutočňovaní Božieho plánu pre našu spásu dospel k tomuto zvolaniu: „Kto môže oceniť svätosť a dokonalosť tej, ktorá bola vyvolená byť Matkou Kristovou? Aké museli byť dary tej, ktorá bola vyvolená, aby sa stala jedinou pozemskou príbuznou Božieho Syna, jedinou, ktorú bol on zaviazaný prirodzene cítiť a obracať sa k nej; jedinou, ktorá bola deň čo deň poverená ho viesť, vychovávať a vzdelávať, aby rástol v múdrosti a veľkosti?” (Parochial and plain sermons, II, 131-2). Na základe týchto bohatých darov milosti ju uctieваме a na základe jej vnútorného puta s jej božským Synom prirodzene vyhl'adáваме jej príhovor za naše potreby i za prosby celého sveta. V slovách Anjel Pána sa obráťme na našu najsvätejšiu Matku a zverme jej úmysly, ktoré sú v našich srdciach.

-pd-

Popoludní odišiel Benedikt XVI. z Coftonského parku do oratória sv. Filipa Neriho vo štvrti Edgbaston, sídla kardinála Newmana od roku 1854 až do jeho smrti v roku 1890. Pápeža privítal rektor oratória Mons. Richard Duffield, ktorý je zároveň postulátorom procesu blahorečenia kardinála Newmana. V kaplnke, zasvätenej blahoslavenému, kde sa zhromaždili členovia komunity oratória, sa Svätý Otec krátko pomodlil. Potom navštívil prvé poschodie, kde sa nachádza izba – múzeum kardinála Newmana a súkromná kaplnka, zasvätená sv. Františkovi Saleskému. Z oratória sa Benedikt XVI. presunul do Oscottskej univerzity v Birminghame, kde obedoval s biskupmi Anglicka, Walsu, Škótska a členmi pápežského doprovodu.

Príhovor Benedikta XVI. biskupom Anglicka, Walesu a Škótska

Program posledného dňa 17. apoštolskej cesty pápeža Benedikta XVI. pokračoval v seminári arcidiecézy Birmingham, tzv. Oscott College, ktoré je úzko spojené s dejinami Katolíckej cirkvi v Spojenom kráľovstve od potvrdenia oddelenia Anglikánskej cirkvi od Katolíckej cirkvi Henrichom VIII. v novembri 1534, až po tzv. Druhú jar v 19. storočí. Vtedy sa na tomto mieste konala Prvá synoda katolíckej hierarchie a tu blahoslavený J. H. Newman predniesol pamätnú kázeň, ktorá vošla do dejín Anglicka pod názvom Druhá jar. V kaplnke kolégia, na tomto výsostne symbolickom mieste, sa Svätý Otec krátko pred 17. hodinou stretol s biskupmi Anglicka, Walesu a Škótska. Adresoval tieto slová:

Drahí bratia v biskupskej službe,

toto bol deň veľkej radosti pre katolícku komunitu, žijúcu na týchto ostrovoch. Blahoslavený John Henry Newman, ako ho teraz môžeme označovať, bol povýšený na oltár ako príklad hrdinskej vernosti evanjeliu a ako orodovník za Cirkev tejto krajiny, ktorú tak veľmi miloval a ktorej tak dobre slúžil. Presne tu, v tejto kaplnke v roku 1852 dal zaznieť novej dôvere a životaschopnosti katolíckej komunity Anglicka a Walesu po obnove hierarchie a jeho slová mohli byť aplikované aj na Škótsko o 25 rokov neskôr. Jeho dnešné blahorečenie je pripomienkou neustáleho pôsobenia Ducha Svätého v ponúkanom dare svätosti pre všetkých ľudí Veľkej Británie, od východu po západ, od severu po juh. Kiežby bolo vznešenou a dokonalou odpoveďou chvály a vďaky na slávu jeho Božieho mena.

Ďakujem kardinálovi O'Brienovi a arcibiskupovi Nicholsovi za ich slová, pričom mi prichádza na myseľ, ako málo času uplynulo od vtedy, čo som vás všetkých mohol prijať v Ríme na návšteve Ad limina vašich príslušných biskupských konferencií. Pri tejto príležitosti sme hovorili o niektorých výzvach, ktoré stoja pred vami v privádzaní ľudí ku viere, v osobitne naliehavej potrebe nového ohlasovania evanjelia vo vysoko sekularizovanom prostredí.

Počas tejto mojej návštevy zreteľne vnímam medzi Britmi hlboký smäd po dobrej zvesti evanjelia Ježiša Krista. Boli ste vyvolení Bohom, aby ste im ponúkli živú vodu evanjelia, povzbudzovali ich, aby vložili svoje nádeje nie do márných ilúzií tohto sveta, ale do pevnej istoty budúceho sveta. Počas ohlasovania príchodu Božieho kráľovstva, s jeho príslubom nádeje pre chudobných a núdzných, chorých a starých, nenarodených a opustených, urobte všetko pre úplné predstavenie životodarného posolstva evanjelia, vrátane tých právd, ktoré odporujú všeobecnej verejnej mienke dnešnej kultúry. Ako viete, bola vytvorená Pápežská rada pre novú evanjelizáciu krajín s dlhou kresťanskou tradíciou a chcem vás povzbudiť, aby ste využívali jej služby pri riešení úloh, ktoré stoja pred vami. Okrem toho mnohé z nových cirkevných hnu-

tí majú zvláštnu charizmu pre evanjelizáciu a som si istý, že budete pokračovať v objavovaní ďalších vhodných a účinných spôsobov, ktorými ich získate pre službu Cirkvi. Od vašej návštevy v Ríme politickej zmeny v Spojenom kráľovstve zamerali pozornosť na dôsledky finančnej krízy, ktorá spôsobila mnoho utrpenia pre nespočítateľné množstvo jednotlivcov a rodín. Strašidlo nezamestnanosti šíri svoje tieň na životy mnohých ľudí a náklady na dlhodobé praktické investície posledných čias, nesprávne navrhnuté, sú evidentné ako nikdy predtým. Za týchto okolností je tu výzva ku charakteristickej veľkodušnosti britských katolíkov a som si istý, že vy budete v prvej línii v povzbudzovaní ku solidarite pri konfrontácii s núdzami. Prorocký hlas kresťanov má dôležitú úlohu pri zdôrazňovaní potrieb chudobných a znevýhodnených, ktoré možno tak ľahko prehliadnuť pri rozdeľovaní obmedzených zdrojov. V cirkevnom dokumente *Volba všeobecného dobra* biskupi Anglicka a Walesu zdôraznili dôležitosť praktizovania čností vo verejnom živote. Súčasná okolnosť ponúkajú dobrú príležitosť pre posilnenie tohto posolstva a určite aj k povzbudeniu ľudí, aby zatúžili po vyšších morálnych hodnotách v každej oblasti ich života v protiklade k rastúcemu cynizmu, dokonca po čnostnom živote.

Ďalšou témou, ktorá si získala veľkú pozornosť v uplynulých mesiacoch a vážne narušila mravnú vierohodnosť Cirkvi je hanebné zneužívanie detí a mladistvých zo strany kňazov a rehoľníkov. Pri mnohých príležitostiach som hovoril o hlbokých ranách, ktoré spôsobilo toto správanie, najmä obetiam, ale tiež vo vzťahoch dôvery, ktorá by mala existovať medzi ľuďmi a kňazmi, medzi kňazmi a ich biskupi, rovnako ako medzi cirkevnou úradnou mocou a ľuďmi. Viem, že ste urobil veľmi zásadné kroky k náprave tejto situácie, aby sa zabezpečilo, že deti budú účinne chránené pred prípadným poškodením, a keď sa vyskytnú obvinenia, riešite ich primerane a čestne. Verejne ste vyjadrili svoj hlboký žiaľ nad tým, čo sa stalo a prípadmi neadekvátneho postupovania z minulosti sa zaoberá súdnicstvo. Vaše stále sa zväčšujúce zistenia rozsahu zneužívanie detí v spoločnosti, ich následkov a nevyhnutnosti poskytnúť primeranú podporu obetiam, by mali poslúžiť ako podnet ku zdieľaniu sa s touto lekciami so širšou spoločnosťou. Naozaj, čo môže byť lepším spôsobom na nápravu týchto škôd, ako priblíženie sa v pokornom duchu súcitu k tým, čo trpia, aj pre iné ako pre zneužívanie. Naša povinnosť starať sa o mládež vyžaduje presne toto a nič menej. Uvažujúc o ľudskej krehkosti, ktorú nám tieto tragické udalosti ukazujú tak tvrdo, sa nám pripomína, že nato, aby sme boli účinnými kresťanskými vodcami, musíme žiť v najvyššej integrite, pokore a svätosti. Ako kedysi napísal blahoslavený John Henry Newman: „Nech nám Boh dá kňazov,

ktorí poznajú pocit vlastnej slabosti hriešnika, nech ľudia vedia mať s nimi súcit a lásku a nech sa modlia za ich rast v každom dare milosti“ (Sermon, 22 march 1829. 191). Modlím sa, aby medzi milosťami tejto návštevy bolo obnovenie záväzku zo strany kresťanských vodcov k prorockému poslaniu, ktoré dostali, a nové docenenie veľkého daru kňazskej služby ľuďmi. Nech takto spontánne vyvierajú modlitby za povolania a môžeme si byť istí, že Pán odpovie tým, že pošle robotníkov, ktorí budú zbierať bohatú úrodu, ktorú pripravil v celom Spojenom kráľovstve (porov. Mt 9,37-38). V tejto súvislosti sa teším, že čoskoro budem mať možnosť stretnúť sa so seminaristami Anglicka, Škótska a Walesu, aby som ich uistil o mojich modlitbách, počas ich prípravy na to, aby prispeli svojím podielom ku zberu tej úrody.

Nakoniec by som chcel hovoriť o dvoch konkrétnych otázkach, ktoré sa v tejto dobe týkajú vašej biskupskej služby. Jednou z nich je bezprostredné zverejnenie nového prekladu Rímskeho misála. Pri tejto príležitosti by som chcel poďakovať vám všetkým za daný príspevok, s takou detailnou starostlivosťou o kolegiálne dielo, pri preskúmaní a schvaľovaní textov. To je nesmiernou službou katolíkom v celom anglicky hovoriacom svete. Chcel by som vás vyzvať, aby ste využili túto príležitosť nato, žeby tento nový preklad ponúkol dôkladnú katechézu o Eucharistii a obnovenej vernosti eucharistickým spôsobom, v ktorých sa slávi. „Čím živšia je eucharistická viera Božieho ľudu, tým hlbšia je jej prítomnosť v cirkevnom živote, ktorý Kristus zveril svojim učeníkom“ (Sacramentum caritatis, 6). Ďalším bodom je ten, ktorým som rozvíril hladinu vo februári s biskupmi Anglicka a Walesu, keď som žiadal, aby ste boli veľkorysí pri praktizovaní Apoštolskej konštitúcie Anglicanorum coetibus. Toto by malo byť považované za prorocké gesto, ktoré môže pozitívne prispieť k rozvoju vzťahov medzi anglikáni a katolíkami. Pomôže nám pozmeniť náš pohľad na konečný cieľ každej ekumenickej aktivity: obnova plného cirkevného spoločenstva, v rámci ktorej vzájomná výmena darov našim príslušným duchovným dedičstvám slúži na obohatenie pre všetkých. Naďalej pokračujme v modlitbe a neúnavnej práci, aby sa urýchlil šťastný deň, kedy bude možné tento cieľ dosiahnuť. S týmito pocitmi vám srdečne ďakujem za vašu pohostinnosť počas týchto posledných štyroch dní. Zveřejňujúc vás a ľud, ktorému slúžite orodovaniu svätého Andreja, svätého Dávida a svätého Georga, rád udelím svoje apoštolské požehnanie vám, kléru, rehoľníkom a laikom Anglicka, Škótska a Walesu. -jak-

Rozlúčkový príhovor Benedikta XVI. na letisku v Birminghame

Po stretnutí s biskupmi Anglicka, Walesu a Škótska sa Svätý Otec premiestnil na letisko v Birminghame. Tu si vypočul príhovor premiéra

Davida Camerona. Po jeho príhovore nasledovali slová Benedikta XVI.:

Pán predseda vlády,

ďakujem Vám za Vaše milé slová na rozlúčku v mene vlády Jej Veličenstva a ľudu Spojeného kráľovstva. Som vďačný za všetku námahu spojenú s prípravami tak predchádzajúcej, ako aj súčasnej vláde, štátnej správe, orgánom miestnej správy a polícii a mnohým dobrovoľníkom, ktorí trpezlivo pomáhali pripravovať podujatia na tieto štyri dni. Ďakujem Vám za srdečnosť Vášho privítania a za pohostinstvo.

Počas dní, ktoré som medzi Vami strávil, som mal príležitosť stretnúť sa s predstaviteľmi mnohých spoločenstiev, kultúr, jazykov a náboženstiev, ktoré tvoria britskú spoločnosť. Rôznorodosť modernej Británie je výzvou pre jej vládu a ľud, ale predstavuje aj veľkú príležitosť na medzikultúrny a medzináboženský dialóg, vedúci k obohateniu celej spoločnosti.

Bol som vďačný za možnosť stretnúť sa s Jej Veličenstvom kráľovnou, ako aj s Vami a inými politickými predstaviteľmi a za možnosť diskutovať o otázkach spoločného záujmu tak doma, ako aj v zahraničí. Bola to pre mňa česť, môcť sa prihovoriť obom snemovniam parlamentu v historických priestoroch Westminsterskej sály. Úprimne dúfam, že tieto stretnutia prispedia k potvrdeniu a upevneniu vynikajúcich vzťahov medzi Svätou stolicou a Spojeným kráľovstvom, zvlášť pri spolupráci pre medzinárodný rozvoj, v starostlivosti o životné prostredie a pri budovaní občianskej spoločnosti so znovunadobudnutým uvedomením si spoločných hodnôt a spoločného cieľa.

Bolo pre mňa potešením navštíviť Jeho Milosť arcibiskupa z Canterbury a biskupov anglickej cirkvi a neskôr sa s nimi a našimi kresťanskými bratmi pomodliť v prostredí Westminsterského opátstva, na mieste, ktoré výrečne hovorí o našich spoločných tradíciách a kultúre. Pretože Británie je domovom mnohých náboženských tradícií, bol som vďačný, že som mal príležitosť stretnúť sa s ich predstaviteľmi a podeliť sa s nimi o niektoré myšlienky o príspevku, ktorý dokážu náboženstvá poskytnúť pri rozvoji zdravej pluralistickej spoločnosti.

Moja návšteva bola, prirodzene, zameraná predovšetkým na katolíkov Spojeného kráľovstva. Vážim si čas, ktorý som strávil s biskupmi, klérom, zasvätenými osobami a laikmi a s učiteľmi, žiakmi a staršími ľuďmi. Bolo obzvlášť dojemné sláviť s nimi tu, v Birminghame, blahorečenie veľkého syna Anglicka, kardinála Johna Henryho Newmana. Som si istý, že jeho rozsiahle dedičstvo vedeckých a duchovných spisov nás má čo naučiť o kresťanskom živote a vydávaní svedectva uprostred výziev dnešného sveta, ktoré predvídali s takou pozoruhodnou jasnosťou.

Chcem Vás pri svojom odchode ešte raz ubezpečiť, že Vám žehnám a modlím sa za pokoj a rozkvet Veľkej Británie. Ďakujem Vám. Nech Vás všetkých žehná Boh!

Preklad: Alicia Prokopová

Zahraničná tlač o 17. apoštolskej ceste Benedikta XVI.

Vatikán (20. septembra, RV) – Niekoľko hodín po ukončení návštevy Benedikta XVI. vo Veľkej Británii, opierajúc sa o výpoveď viac ako 6000 titulov a ich autorov, niet pochýb o tom, že návšteva pápeža bola veľkým úspechom. Tu môžeme spomenúť opakujúce sa vyjadrenia posledných hodín: „duchovný úspech“ – vyjadrenie p. Lombardiho, hovorca Svätej stolice a riaditeľa Vatikánskeho rozhlasu alebo „osobný úspech“ - výraz Damiana Thompsona v denníku The Telegraph. V prvom rade ide o komplexný úspech pastoračnej misie pápeža, ako sa uvádza v digitálnej tlači. Tu vystúpili do popredia tri hlavné témy: (1) Reflexie Svätého Otca vo veci zneužívania, (2) osobnosť blahoslaveného kardinála Newmana ako moderného vzoru svätosti a (3) ekumenické odhodlanie a úsilie, samozrejme najmä s anglikánmi, ale nielen s nimi. K týmto hlavným trom témam môžu byť pridané bezprostredne nasledujúce: Mladí ľudia a ich výzvy v situáciách, keď budú musieť ísť proti prúdu, demokracia, ktorá - v zmysle sociálnom - je bez etiky prázdna, či poslanie náboženstva v širšom kontexte.

V bilancii médií, týkajúcej sa osoby pápeža je kľúčovým prvkom „osobný úspech“ Svätého Otca. Objavuje sa tu ako pastier, milujúci, rešpektujúci (aj v prípadoch nehody), vzdelaný, dobrého úmyslu, priťahujúci, či ako taký, na ktorého sa dá spoľahnúť.

Opakovane sa objavovalo vyjadrenie „ľudský pápež“, s odkazom na účasť na akciách, kde „bol tak očakávaný“, nijaké zlyhanie alebo sklamanie. Analýza hovorí, že súčasný pápež komunikuje predovšetkým s „textom“ a do jeho služby pridáva „gesto“ v porovnaní s Jánom Pavlom II., ktorého nezabudnuteľný pátos komunikácie pramenil z „gesta“, ku ktorému pričlenil „text“. V tomto zmysle vyšla najavo komunikatívnosť Benedikta XVI.

Protesty v súvislosti s návštevou Benedikta XVI. v Anglicku hodnotí medzinárodná tlač nasledovne: Mali priestor, niekedy možno väčší ako im patrilo vzhľadom na ich obsah či serióznosť, každopádne však nikdy nezatienili ani neskomplikovali návštevu. -jak-

Generálna audiencia Benedikt XVI.: Apoštolská cesta do Veľkej Británie

Vatikán (22. septembra, RV) – Generálna audiencia Benedikta XVI. bola dnes na Námestí sv. Petra. Svätého Otca prišli pozdraviť tisícky pútnikov z celého sveta. Pápež sa vo svojej katechéze vrátil k jeho uplynulej apoštolskej návšteve vo Veľkej Británii. Podrobne opi-

sal stretnutia, na ktorých sa zúčastnil a slávnosti, ktorým predsedal počas štyroch dní v krajine. Za veľmi radostné označil najmä stretnutie s tisícami mladých katolíkov v Londýne, ktoré - ako povedal - bolo vyjadrením vynikajúcej práce, ktorú vykonávajú katolícke školy a ich vyučujúci v celej krajine. Vyzdvihol tiež stretnutie s arcibiskupom Canterbury, ktorý prišiel predtým viackrát na návštevu do Ríma, ako aj stretnutie v Lambethskom paláci s biskupmi Anglicka, ktoré označil za veľmi priateľské a srdečné. Svätý Otec sa dotkol aj stretnutia s premiérom Davidom Cameronom a ďalšími predstaviteľmi pred slávením svätej omše vo Wesminsterskej katedrále. Za mimoriadnu označil aj slávnosť, počas ktorej blahorečil kardinála Johna Hneryho Newmana.

Potom počas audiencie nasledovali pozdravy adresované pútnikom vo viacerých jazykoch. Pápež sa dotkol aj plenárneho stretnutia, ktoré sa v tomto týždni koná vo Viedni. Ide o stretnutie Zmiešanej medzinárodnej komisie pre teologický dialóg medzi Rímskokatolíckou a Pravoslávnu cirkvou. „Poslušanie vôle Pána Ježiša a prihliadanie na veľké výzvy, ktoré dnes pred kresťanstvom stoja nás zaväzuje k tomu, aby sme sa vážne zaoberali opätovným nastolením plného vzájomného prijatia medzi cirkvami. Vyzývam všetkých k intenzívnym modlitbám za práce tejto komisie a za pokračujúci rozvoj ako aj nastolenie pokoja a svornosti medzi pokrstenými, aby sme mohli dať svetu autentickjšie evanjeliové svedectvo“ – dodal Svätý Otec a na záver udelil všetkým apoštolské požehnanie. -sg-

Zomrel podsekretár Pápežskej rady pre podporu jednoty kresťanov

Vatikán (23. septembra, RV) - Vo veku 72 rokov zomrel Mons. Eleuterio Fortino, podsekretár Pápežskej rady pre podporu jednoty kresťanov.

Mons. Eleuterio Fortino bol kňazom italo-albánskej eparchie v Kalábrii. Narodil sa v obci Lattarico v juhotalianskom regióne Kalábria 21. apríla 1938. Štúdiá absolvoval v byzantskom kláštore Grottaferrata v Kongregácii mníchov baziliánov. Kňazskú formáciu absolvoval v Pápežskom gréckom kolégiu v Ríme a štúdium filozofie a teológie na Pápežskej Gregorovej univerzite. Od roku 1965 pôsobil v Pápežskej rade pre podporu jednoty kresťanov. Počas II. vatikánskeho koncilu pracoval ako pozorovateľ na poslednom zasadnutí a zaoberal sa vzťahmi s východnými cirkvami. Bol tiež katolíckym sekretárom Zmiešanej medzinárodnej komisie pre teologický dialóg medzi Katolíckou a Pravoslávnu cirkvou. Pohrebné obrady zosnulého Mons. Fortina budú v nedeľu 26. septembra vo farskom kostole obce San Benedetto Ullano v Kalábrii. -pd-

Pápež potvrdil členstvo profesorky Emílie Hrabovec v Pápežskom výbore pre historické vedy

Pápež Benedikt XVI. potvrdil 6. augusta 2010 slovenskú historičku Prof. Dr. phil. Emíliu Hrabovec ako členku Pápežského výboru pre historické vedy. Oznámenie o potvrdení zaslal vaticánsky štátny sekretár kardinál Tarcisio Bertone, v sprievode gratulačného listu nového predsedu Pápežského výboru pre historické vedy, p. Bernarda Arduro, O.Praem. -dj-

Vatikán vyjadril dôveru vedeniu Inštitútu pre náboženské diela

Vatikán (21. septembra, RV) - Štátny sekretariát zopakoval vo svojom vyhlásení plnú transparentnosť finančných operácií Vatikánskej banky (Inštitútu pre náboženské diela) a plnú dôveru jej prezidentovi i riaditeľovi, ktorí sú vyšetrovaní rímskou prokuratúrou. Rímska prokuratúra preventívne zadržala 23 miliónov eur Vatikánskej banky. Podľa niektorých agentúr ide o podozrenie z porušenia právnych predpisov EÚ vzhľadom na prevenciu proti praniu peňazí. Vo vyhlásení sa uvádza:

„Je známe, jasne a opakovane vyjadrené želanie úradov Svätej stolice, aby finančné transakcie Vatikánskej banky boli plne transparentné. To si vyžaduje, aby boli zavedené všetky opatrenia s cieľom prevencie proti terorizmu a praniu peňazí. S týmto cieľom predstavitelia Inštitútu pre náboženské diela už dlhší čas uskutočňujú potrebné stretnutia a kontakty s Talianskou bankou, ako i s príslušnými medzinárodnými organizáciami, ako je Organizácia pre hospodársku spoluprácu a rozvoj (Organisation for Economic Co-operation and Development - Oecd) a Medzinárodný orgán zameraný na boj proti legalizácii výnosov z trestnej činnosti (Gruppo di Azione Finanziaria Internazionale contro il riciclaggio di capitali – Gafi) s cieľom zaradenia Svätej stolice do takzvanej Bielej listiny - White List, čo je zoznam krajín, ktoré plne spolupracujú pri výmene finančných informácií.

Vo vyhlásení sa ďalej uvádza, že Vatikán vyjadruje prekvapenie a údiv z podnetu rímskej prokuratúry i vzhľadom k tomu, že potrebné informácie sú k dispozícii kompetentným kanceláriám centrálnej banky Talianska a podobné operácie, ktoré boli v prípade Vatikánskej banky predmetom podozrenia, v talianskych inštitúciách bežne prebiehajú. Pokiaľ ide o uvedenú sumu, je potrebné povedať,

že ide o finančné operácie zahraničných kreditných inštitútov, ktorých príjemcom je Inštitút pre náboženské diela. Vatikán preto vyjadruje maximálnu dôveru predsedovi a generálnemu riaditeľovi Vatikánskej banky.“ -pd-

Summit v New Yorku o rozvojových cieľoch milénia

USA (23. septembra, RV) - Overiť progres a analyzovať, čo je ešte potrebné vyriešiť. Toto bolo cieľom plenárneho zasadnutia Organizácie Spojených národov, ktoré upriamilo svoju pozornosť na rozvoj milénia. Na plenárnom zasadnutí v New Yorku sa zúčastnilo viac ako 100 hláv štátov a vlád. Zúčastnení sa usilovali o urýchlenie pokroku smerom k dosiahnutiu cieľov do roku 2015. Sergio Marelli, generálny riaditeľ najväčšej Talianskej dobrovoľnej organizácie (Facsv) – Dobrovoľníci vo svete o tomto podujatí pre Vatikánsky rozhlas povedal:

Sú krajiny a skutočnosti, kde bol zaznamenaný pokrok, napríklad v oblasti základného vzdelávania. Tu môžeme konštatovať najväčšie úspechy v tomto poslednom desaťročí. Ale niektoré krajiny sveta, počnúc Africkými, sú z týchto dosiahnutých výsledkov vylúčené. Africký kontinent zostal úplne mimo týchto prvých krokov rozvoja tisícročia.

Mnohí za nedosiahnutím vytýčených cieľov vidia zlyhanie medzinárodného spoločenstva. Prečo?

Je nepochybné, že rozvojové ciele milénia môžu byť dosiahnuté pomocou aktivity všetkých subjektov zapojených do rozvoja, ale je tiež pravdou, že chýbajú predovšetkým ekonomické zdroje, ktoré bohaté krajiny sľúbili v roku 2000.

Počas apoštolskej cesty Benedikta XVI. v Londýne delegácie Svätej stolice a Veľkej Británie na stretnutí zdôraznili svoje odhodlanie zintenzívniť úsilie o dosiahnutie rozvojových cieľov tisícročia. Má toto stretnutie nejaký vplyv na prácu v New Yorku?

Už sme videli v minulosti, akú dôležitú úlohu hrajú v predvečer dôležitých stretnutí názory a vyhlásenia Cirkvi, Svätého Otca a Svätej stolice. Ide o úlohu pohnúť, podnietiť a presvedčiť, že morálne kritérium má veľmi dôležitý dopad i na autonómne rozhodnutia štátov a vlád, ktoré budú hlasovať na generálnom zasadnutí.

Skutočnosť, že plenárne zasadanie Organizácie Spojených národov prebiehalo bezprostredne po návšteve pápeža vo Veľkej Británii je nádejou, že tento summit skutočne posluží k obnoveniu toho, čo sa zameškalo od roku 2000 až podnes a prispeje k lepším časom. -pd-

Mediálna rada KBS aj o mediálnych grantoch

V Bratislave sa v pondelok stretli členovia Rady KBS pre spoločenské komunikačné prostriedky. Novou členkou rady za Trnavskú arcidiecézu sa stala hovorkyňa arcidiecézy Margita Vanovčanová.

Hlavným bodom rokovania bolo posudzovanie mediálnych projektov, ktoré sa uchádzali o získanie podpory zo sumy vyzbieranej počas tzv. „Mediálnej nedele“ v katolíckych kostoloch na Slovensku. Celkovo sa prerozdeli 188 172 EUR. Projekty definitívne schváli Plenárne zasadanie Konferencie biskupov Slovenska na svojom októbrovom zasadaní. Následne budú výsledky zverejnené.

Rada sa zaoberala i vypísaním nominácií na Cenu Andreja Radlinského, ktorú udelia počas Mediálnej púte v Šaštíne v júni 2011. Ide už o druhý ročník oceňovania novinárov a mediálnych pracovníkov. Nominácie bude možné podávať do konca kalendárneho roku. **-jk-**

Oslavy Dňa železničiarov aj v kostole

17. september 2010 bol pre železničiarov, ale aj cestujúcich IC 501 Zelmer z Bratislavy do Košíc neobyčajným. Vo vlaku ich privítal hlas 1. podpredsedu vlády a ministra dopravy SR Jána Figeľa, ktorý vlakom Intercity cestoval na ústredné oslavy Dňa železničiarov, ktoré sa konali v Košiciach. Počas cesty sa vo vlaku uskutočnilo diskusné fórum s cestujúcimi a vlaková konferencia s generálnymi riaditeľmi všetkých troch železničných podnikov na tému súčasnej situácie a ďalšieho rozvoja železníc na Slovensku pod názvom: „Kde sme a kam kráčame...“ O diskusiu mali cestujúci veľký záujem o čom svedčí aj množstvo otázok zaslaných ministrovi dopravy na anketových lístkoch, na väčšinu ktorých odpovedal prostredníctvom vlakového rozhlasu. Súčasťou programu ústredných osláv Dňa železničiarov bola po prvý krát po 52 rokoch od začatia slávenia Dňa železničiarov aj pontifikálna svätá omša v Dóme sv. Alžbety, ktorej predsedal košický arcibiskup Mons. Bernard Bober. Arcibiskup Bober vo svojom príhovore rozvíjal evanjelióvu tému, ktorú dopĺňal a popretkával sekvenciami zo života svätej Kataríny a dôležitými medzníkmi železničiarov duchovných aktivít v novodobej histórii. Okrem toho arcibiskup Bober požehnal a posvätil stuhu na stavovskú zástavu a na záver udelil všetkým arcipastierske požehnanie. Taktiež odovzdal milý pozdrav od emeritného arcibiskupa Mons. Alojza Tkáča, ktorý tiež okúsil prácu na železných kolesách ako vodič električky. Ani po dvadsiatich rokoch demokracie a slobody sme si celkom nezvykli realizovať a hodnotiť dô-

ležité udalosti celistvým, t. j. zároveň profesionálnym, spoločenským a duchovným spôsobom. Vždy sa akosi do popredia dostáva princíp profesionality, najčastejšie doplnený a umocnený kultúrne-spoločenským podujatím. Takto sa vyše päťdesiat rokov organizovali aj oslavy Dňa železničiarov na Slovensku tradične v mesiaci september. Nový vrcholový manažment troch železničných spoločností ŽSR, ŽS Slovensko a ŽS Cargo prišiel s myšlienkou obohatenia výnimočnej sviatočnej udalosti zaradením svätej omše do programu. Oslavy Dňa železničiarov tak dostali nový, plnší duchovný obsah, aby sa železničiarov povzbudili v tradíciách, stavovskej hrdosti, ale aj tímovosti, ktorá je charakteristická pre život a prácu železničiarov, ktorej hlavným poslaním je zabezpečenie mobility občanov. Tejto novej tradícii predchádzalo vlnajšie vyhlásenie sv. Kataríny Alexandrijskej za patrónku slovenských železničiarov pápežom Benediktom XVI. Program osláv popoludní pokračoval v košickom Dome umenia koncertom košickej filharmónie a udeľením rezortných ocenení.

Tibor Ujlačný

Vzácní hostia na Spišskej Kapitule

Do Kňazského seminára biskupa Jána Vojtaššáka v Spišskej Kapitule zavítali dvaja vzácní zahraniční hostia. V utorok 21. 9. a v štvrtok 23. 9. 2010 sa bohoslovci zúčastnili na prednáškach s témou „Výskum Kumránu a zvitkov od Mŕtveho mora“, ktoré predniesol renomovaný svetový biblista prof. Florentino García Martínez. Vo svojom výklade predstavil fakty o zvitkoch, ich vzťah k Starému a Novému zákonu a spôsob ich interpretácie.

Prof. Martínez patrí medzi najvýznamnejších odborníkov na Kumrán a zvitky od Mŕtveho mora. Je členom medzinárodného tímu na ich identifikáciu a zverejňovanie. V rokoch 1992-2008 stál na čele Inštitútu pre Kumrán. Bol profesorom na univerzite v Groningene v Holandsku a v Leuvene v Belgicku.

V utorok popoludní sa so spišskými bohoslovcami stretol Mons. Zbigniew Stankevič, arcibiskup Rigy a metropolita Lotyšska, ktorého sprevádzal rektor KU v Ružomberku prof. Tadeusz Zasepa. Arcibiskup Stankevič priblížil seminaristom situáciu Cirkvi v Lotyšsku a navrhol aj možnosti spolupráce medzi Slovenskom a Lotyšskom, keďže je podľa neho veľká podobnosť medzi slovenskou a lotyšskou mentalitou.

Mons. Zbigniew Stankevič má 55 rokov. Za arcibiskupa-metropolitu bol menovaný 19. júna 2010 a vysvätený bol 8. augusta 2010. Jeho predchodcom v Rige bol Jánis Cardinal Pujats ktorý sa vo veku 79 rokov stal emeritným arcibiskupom.

V Lotyšsku sú tri diecézy a jedna arcidiecéza. Z viac ako dvoch miliónov obyvateľov je 20 percent katolíkov. V katolíckom seminári v Rige, ktorý je pre celú krajinu študuje 26 bohoslovcov.

Lukáš Stolárik

Veni Sancte v Kňazskom seminári sv. Cyrila a Metoda v Bratislave

V utorok 21. septembra 2010 sa uskutočnilo slávnostné otvorenie nového akademického roka 2010/2011 na Rímskokatolíckej cyrilometodskej bohosloveckej fakulte UK v Bratislave. Slávnosť sa začala v Katedrále sv. Martina pontifikálnou svätou omšou, ktorú celebroidal Mons. Stanislav Zvolenský, bratislavský arcibiskup-metropolita. Po svätej omši nasledovali príhovory v aule teologickej fakulty za prítomnosti vedenia fakulty, akademickej obce, zamestnancov fakulty, predstavených kňazského seminára, bohoslovcov a študentov. Bratislavský arcibiskup, ako veľký kancelár teologickej fakulty, odovzdal poverenia pedagógom, že môžu vyučovať na tejto fakulte. Pri tejto príležitosti bolo aj predstavenie novoprijatých bohoslovcov 1. ročníka.

Marek Bartkovský

Veni Sancte na Teologickom inštitúte v Spišskej Kapitule

Dňa 18. 9. 2010 modlitbami k Duchu Svätému začali pedagógovia a študenti nový akademický rok na teologickom inštitúte v Spišskom Podhradí, Spišskej Kapitule. Slávnostnú pontifikálnu svätú omšu Veni Sancte pri tejto príležitosti celebroidal košický arcibiskup - metropolita Mons. Bernard Bober, veľký kancelár Katolíckej univerzity v Ružomberku. Koncelebrovali spišský pomocný biskup Mons. Štefan Sečka, dekan Teologickej fakulty KU v Ružomberku prof. Anton Konečný, prodekan prof. Gabriel Ragan, rektori spišského a košického seminára, predstavení seminára, vyučujúci a niektorí kňazi pôsobiaci v Spišskej Kapitule.

Po svätej omši sa za účasti akademickej obce uskutočnila vôbec prvá slávnostná imatrikulácia poslucháčov prvého ročníka, študujúcich v Kňazskom seminári biskupa Jána Vojtaššáka v Spišskej kapitule. V akademickom roku 2010/2011 nastúpilo do prvého ročníka 8 bohoslovcov a 89 študentov sociálnej práce.

V súčasnosti je Spišskom seminári 51 bohoslovcov, z toho 9 diakonov a pre Rožňavskú diecézu 5 bohoslovcov, z toho 2 diakoni.

Lukáš Stolárik

Veni sancte v Kňazskom seminári v Nitre

Bohoslovci a predstavení z Kňazského seminára svätého Gorazda v Nitre začali 22. septembra 2010 nový akademický rok. Slávnostnému Veni sancte v katedrále

– bazilike svätého Emeráma predsedal nitriansky biskup Mons. Viliam Judák. Prítomní boli aj generálny vikár Žilinskej diecézy Mons. Ladislav Stromček a dekan Rímskokatolíckej cyrilometodskej bohosloveckej fakulty UK v Bratislave Mons. Marián Šuráb.

Biskup Mons. Viliam Judák na začiatku bohoslužby pripomenul, že nový akademický rok sa v nitrianskom Kňazskom seminári začína na sviatok patróna katedrálneho chrámu a dodal: „Chceme si aj prostredníctvom neho vyprosovať potrebné dary Ducha Svätého pre našu činnosť“. Po svätej omši sa uskutočnilo v aule Kňazského seminára slávnostné zasadnutie akademickej obce.

Radosť nad vyšším počtom bohoslovcov neskrýval rektor seminára Mons. Pavol Zahatlan. Zároveň však podčiarkol, že nejde o kvantitu, ale o kvalitu. Vyslovil želanie, aby aj v novom akademickom roku kňazský seminár viedol budúcich kňazov k „čnosti a vede“.

Očakávanie dekana RKCMBF UK v Bratislave Mons. Mariána Šurába sa týkajú aj kvality vzdelávania. Prezradil, že nasledujúce mesiace budú na bohosloveckej fakulte aj v znamení 75. výročia jej vzniku. Miroslav Lyko

Stovky Filipíncov zaplavili Bratislavu

Niekoľko stoviek Filipíncov a Rakúšanov sa zúčastnilo na ôsmom ročníku riečného sprievodu Panny Márie z Penafrancie pozdĺž rieky Dunaj do Bratislavy v sobotu, 18. septembra.

Oddanosť Panne Márii z Penafrancie zostáva silná medzi komunitami Bikolano v rôznych častiach krajiny i v zahraničí.

Existujú občianske a náboženské organizácie v Spojených štátoch a Európe, ktoré aj naďalej praktizujú a podporujú oddanosť miestnym patrónom.

Prvý riečny sprievod vo Viedni sa konal v roku 2003. Odvtedy sa peñafrancský riečny sprievod stal tradíciou medzi komunitou Bikol a mariánskymi citeľmi v Rakúsku.

Volet Gerstl, predseda komunity Bikol v Rakúsku a organizátor peñafranského riečného sprievodu povedal, že udržiavanie tejto tradície na Filipínach a v zahraničných komunitách Filipíncov slúži ako niť, ktorá spája súčasnú generáciu Filipíncov s minulosťou a inšpiruje vieru a život budúcich generácií.

„My, Bikolanci v Rakúsku sme priniesli túto náboženskú oddanosť do Viedne, pretože sa chceme stať nástrojmi viery medzi našimi „kababayans“, dodáva Gerstl.

Organizátori spoločne s filipínskymi katolíkmi vo Viedni sa rozhodli osláviť 300. rokov sviatku Panny Márie z Penafrancie v širšom spektre – usporiadať vodný sprievod z Viedne po Dunaji do Bratislavy a sláviť svätú omšu v Katedrále sv. Martina.

Tibor Hajdu

Futbalový zápas kňazov s laikmi pod Tatrami

19. septembra 2010 sa v obci Slovenská Ves pod Tatrami uskutočnil futbalový zápas kňazov Spišskej diecézy s laikmi – futbalistami z mestečka Spišská Belá. Išlo už o desiate stretnutie tohto druhu. Pod dobrý výkon a výhru kňazského tímu 3:1 sa podpísali všetci hráči, najkrajší gól dal hráč s číslom 13 – kňaz Ľubomír Vojtáššák.

Katolícka cirkev vníma šport pozitívne a aj v športovcoch vidí nielen ľudí dobrej vôle, ale aj ľudí viery. Viacero futbalových hráčov sa netají športovou i osobnostnou formáciou získanou na pôde rehoľných stredísk (saleziánskych oratórií a pod.). Známe sú aj stretnutia Svätého Otca so športovcami i zriadenie sekcie pre šport na pôde Pápežskej rady pre laikov v Ríme.

František Neupauer

Kňazi Banskobystrickej diecézy aj o Cirkevnej servisnej spoločnosti

22. septembra 2010 sa Mons. Rudolf Baláž, banskobystrický diecézny biskup prihovril zhromaždeným kňazom na rekolekciách Banskobystrickej diecézy v Badíne. V Kňazskom seminári sv. Františka Xaverského im počas slávenia svätej omše pripomenul dôležitosť kňazského spoločenstva založenom na hodnote bratstva. Diecézny biskup taktiež vyjadril svoju vďačnosť voči Bohu za dary a požehnanie v Banskobystrickej diecéze, ktoré považuje za hojné.

S prednáškou vystúpili ThDr. Jaroslav Pecha a ICDr. Jozef Kuneš, aby predstavili niektoré nové úpravy kánonickej normatívy za pontifikátu Benedikta XVI. Správcovia farností a kňazi pôsobiaci v špeciálnej pastorácii na území Banskobystrickej diecézy si taktiež vypočuli informácie o ponukách a službách Cirkevnej servisnej spoločnosti.

Mons. Baláž homíliu otvoril témou prečítaného liturgického textu zo dňa, konkrétne myšlienkou z Knihy Prísloví: „Nedávaj mi ani chudobu, ani bohatstvo, udeľ mi vždy iba toľko, koľko potrebujem na živobytie.“ (porov. Prís 30,8). Pozornosť kňazov, ale i laických zamestnancov biskupského úradu a kňazského seminára, upriamil na neslobodu, ktorú prináša upnutie sa na neprimerané materiálne bohatstvo. Či iných „falošných bôžikov“, dodal. Nie je dôležité, v akých ekonomických podmienkach veriaci človek žije. Pri

úprimnom sledovaní vývoja spoločenského života je však potrebné zachovať si jasný pohľad mysle a srdca na skutočné hodnoty života. „Máme byť milovníci Kristovej pravdy a jeho prítomnosti medzi nami,“ dodal biskup Rudolf Baláž. Po svätej omši a agapé sa program kňazských rekolekcií presunul do veľkej auly kňazského seminára.

Zuzana Juhaniaková

Zomrel profesor don Jozef Prívovník

(Benediktbeuern 20. septembra 2010) - V sobotu 18. septembra nečakane odišiel do večnosti emeritný profesor filozofie ThDr. PhLic. Jozef Prívovník SDB. Zomrel vo veku 83 rokov v nemeckom Benediktbeurene blízko Mníchova.

Don Jozef Prívovník sa narodil 21. októbra 1926 vo Vinohradoch, miestnej časti Bratislavy. Do saleziánskeho noviciátu vstúpil počas druhej svetovej vojny a prvé sľuby zložil 4. septembra 1945. Ešte začiatkom roku 1950 vďaka donovi Ernestovi Macákovi utiekol do zahraničia. Teologické štúdiá a prípravu na kňazstvo absolvoval v Turíne. Doživotné sľuby zložil potom 30. júna 1951 a za kňaza bol vysvätený 1. júla 1957 v Bazilike Márie Pomocnice v Turíne. Po vysviacke ho predstavení poslali najprv do severonemeckej saleziánskej provincie, kde vyučoval filozofiu mladých saleziánov študentov. Na Teologickej fakulte v Trieri bol v roku 1965 promovovaný za doktora teológie. Od toho roku ďalších desať rokov pôsobil a prednášal v Ríme na Saleziánskej univerzite. V roku 1975 sa vrátil do Nemecka, do Benediktbeuernu, kde bol docentom filozofie až do roku 2002. Celých 28 rokov chodieval na nedeľnú pastoráciu na juhovýchod od Mníchova do farnosti Otterfing. V rokoch 1991 až 1995 slúžieval slovenské rozhlasové omše cez Radio Free Europe.

Počas obdobia komunizmu vypomáhal aj pri tajnom distribuovaní katolíckej literatúry na Slovensko. Po roku 1989 celých 15 rokov veľmi rád chodieval vyučovať filozofiu mladých slovenských saleziánov do ponoviciátu v Žiline. V roku 2004 mu za jeho službu udelila Rímskokatolícka Cyrilometodská bohoslovecká fakulta UK v Bratislave d'akovnú medailu. Počas slávnosti Te Deum 18. júna 2007 na záver akademického v Žiline mu vtedajší provinciál don Štefan Turanský pri príležitosti 15-teho výročia založenia saleziánskeho filozoficko-pedagogického študentátu v Žiline ako prvému odovzdal zborník Homo Viator.

Profesor ThDr. PhLic. don Jozef Prívovník SDB bude pochovaný 22. septembra o 14.00 na cintoríne pri bazilike v Benediktbeurne.

-rh-